

TINTA TA

Caiet nr. 3

GBV

© 1996 by GUTE BOTSCHAFT Verlag (GBV)

Postfach 80 D -35673 Dillenburg GERMANY

Inundația

Anul 1882 se terminase cu ploi și vijelii, iar noul an nu părea să aducă altceva mai bun. Ploaia curgea neîncetat pe pământul plin de apă, care părea că nu mai poate absorbi nimic. Toate pâraiele și râurile crescuseră și inundară țara. Chiar și marele fluviu Rin, care nu se ridica așa de ușor, acum încetul cu încetul își ieșise din matcă. Numeroșii săi afluenți din împrejurimi își măreau zilnic apele și oricât ar fi împins masele mari de apă, curând Rinul nu le-a mai putut primi: ele au inundat malurile lui și au pustiit țara de jur-împrejurul său aducând numai frică și sărăcie. Unele sate erau părăsite de locuitorii lor și lăsate pradă puhoiului sălbatic. În orașe se înmulțea zilnic numărul refugiaților care căutau adăpost.

Aproape de orașul Mannheim se afla satul Rheinsdorf, care era așezat chiar lângă Rin. În ziua de 2 ianuarie în acel sat era zarvă mare. Masele mari de apă, care creșteau mereu, prevesteau ruperea digului, singurul care mai adăpostea satul de groaznicele valuri. Plini de spaimă, locuitorii se strânseseră să hotărască dacă se mai putea rămâne sau nu o noapte în satul amenințat de ape.

Deodată se auziră strigăte. Pe o stradă veneau din satul vecin mulți bărbați, femei și copii, pe jos și în căruțe, și anunțau că au scăpat cu greu de apele, care intraseră cu mare putere în sat și în fața cărora nu poate sta nici un dig. Grăbiți, alergau mai departe spre oraș. Cuprinși de spaimă, locuitorii de pe Rin se pregătiră să fugă și ei. Au luat cu ei numai strictul necesar. În căruțe au fost puși bătrânii și bolnavii. Animalele au fost scoase din grajduri și în mare grabă mulțimea porni la drum, căci se apropia noaptea și toți se întrebau dacă vor mai găsi un adăpost în noaptea rece de ianuarie. În satul părăsit se așternu o liniște deplină.

Dar nu plecaseră toți. Câteva familii, care locuiau în partea de sus a satului, gândeau că pot risca să rămână pe loc. Printre aceștia era și negustorul satului, domnul Jordan. Casa lui mare și puternică a mai înfruntat multe inundații și i se părea mai sigur, în caz de nevoie, să se adăpostească cu ai săi la ultimul etaj decât să plece la drum într-o astfel de vreme, mai ales cu soția și plăpândul sugar, și să caute adăpost în aglomeratul oraș Mannheim.

Pe ajutoarele din casă, Christine și Karl, i-au lăsat să aleagă dacă doresc să plece sau să rămână cu ei. Christine răspunse cu hotărâre: „Doar n-o voi părăsi pe doamna Jordan și pe copii chiar acum”; și așa a rămas și Karl cu ei. Mulțumiți de această credincioșie și cu sentimentul că aparțin unul altuia, se apucară de lucru pentru a fi pregătiți în caz de nevoie. Lenjeria, lemnele, alimentele și lumina au fost duse la ultimul etaj al clădirii. Cele două fete ale familiei ajutau și ele cu veselie la această lucrare, a cărei însemnătate ele n-o înțelegeau. Lipsit de orice griji, micuțul Gottlieb dormea în leagănul lui.

După ce totul a fost pregătit, domnul Jordan plecă să se intereseze de cele două familii care au rămas în sat. Între timp se întunecase și nimeni nu mai era prin case ca să aprindă luminile. O ploaie rece cădea mereu, iar apa de pe stradă îi ajunsese până la glezne. Domnul Jordan încercă să înainteze, dar aproape de cele două case, la care dorea să ajungă, venea un pârau care îi tăia calea. Domnul Jordan privi cu atenție la ferestre, dar jos era întuneric peste tot, doar la ferestrele de la pod se zărea o lumină. „Bătrânul Metz nu mai are nici el încredere în digul nostru și s-a urcat în pod”, gândi domnul Jordan. Se întoarse la casa lui și închise ușa casei, prin care apa intrase în coridor; apoi urcă sus la ai săi.

- Te și întorci? întrebă doamna Jordan mirată. Cum e cu vecinii noștri?
- Este cu neputință să ajungi acolo. De pe deal vine un pârau cu mare repeziciune, încât te apucă frica. Nu poate nimeni să-l treacă.
- Dar ar trebui să le facem cumva de cunoscut că și noi suntem aici, zise doamna Jordan.
- Poate printr-o împușcătură de pistol, propuse Karl.
- S-ar putea ca bătrânii să se sperie, dar putem să ne așezăm la fereastră și să cântăm o cântare.

S-au strâns cu toții la fereastra deschisă și au cântat în noaptea întunecoasă:

„Deci ia-mi, Tu, Doamne, mâna Și mă condu,

De-acum și-ntotdeauna Precum vrei Tu.

Eu singur nu pot face Măcar un pas.

Deci spune-mi unde-ți place Să merg eu azi.”

Apoi au ascultat cu atenție în caz că vor primi un răspuns. Dar nu se auzea decât ploaia și vuietul apei, iar în depărtare vâjâitul puternic al valurilor Rinului.

- Nu au auzit nimic din cauza zgomotelor, spuse domnul Jordan închizând fereastra. Dar totuși Unul ne-a auzit și Lui vrem să ne încredințăm pentru noaptea aceasta și pentru următoarele zile. Acum haideți să mergem cu toții la culcare.

După ce Christine duse copiii la culcare în camera de alături și se făcu liniște, o auzi pe doamna Jordan spunând soțului ei:

- Mă întreb dacă am făcut bine când le-am permis Christinei și lui Karl să rămână cu noi, în loc să-i trimitem împreună cu ceilalți refugiați. Dacă se înrăutățește starea vremii, va trebui să ne facem reproșuri.
- Dar noi am cumpănit bine înainte și am cercetat înaintea lui Dumnezeu cum ar fi mai bine și așa am lucrat. Noi ca oameni nu putem face mai mult. Urmările stau în mâna lui Dumnezeu.

După ce se rugă din toată inima lui Dumnezeu, adormi și Christine, dar foarte îngrijorată în acea noapte. Pentru toți a urmat o noapte de spaimă.

La scurt timp după miezul nopții, se treziră toți într-o larmă mare și acum știau ce s-a întâmplat: digul s-a rupt! Alergară cu toții la fereastră și priveau cu groază masele mari de apă care curgeau cu repeziciune, iar din minut în minut apa se ridica tot mai sus. Dar mai înspăimântătoare, decât priveliștea din fața ochilor lor, erau trosnetele și zgomotele care se auzeau în încăperile de jos ale casei. Apa ajunse la jumătatea primului etaj trântind de pereții casei bucăți mari de lemne și părți din mobilă, care făceau să se zguduie ferestrele casei. A fost o noapte înspăimântătoare. Când s-a luminat de ziuă, s-au putut vedea stricăciunile aduse de ultimele ore. Toți se îngroziră. Aproape toate casele de pe strada lor dispăruseră; o parte din ele erau acoperite de ape, iar altele erau duse de la locul lor. Și apa continua să se ridice, iar casa se cutremura de loviturile puternice, încât locatarii se întrebau cu frică de moarte: Cât timp se va mai putea împotrivi casa noastră acestor lovituri?

Domnul Jordan încerca să-i liniștească pe ai săi. Dar cele două fete, speriate de groaznica priveliște, plângeau, iar frica pentru copiii ei o birui și pe mama lor. Tremurând, luă pe cel mic în brațele ei și-l sărută cu ochii în lacrimi: "Oare să ne fi ascultat Dumnezeu rugăciunea pentru acest fiu, pentru ca acum să îngăduie să ne fie luat într-un mod atât de groaznic?"

- Ce se vede acolo? strigă în acel moment Karl care privea pe fereastră. E o barcă și în ea sunt soldați! Încearcă să o conducă spre strada noastră!

Privi și domnul Jordan.

- Repede, un semnal de alarmă! Trebuie să ne facem văzuți! strigă domnul Jordan.

Îndată a fost legată o batistă colorată de coada măturii și au început să o fluture la fereastră. Atunci barca se îndreptă spre casa domnului Jordan. Cu respirația întretăiată, cei din casă urmăreau cum barca se apropia de ei cu mare greutate. Erau soldați din Mannheim trimiși să dea o mână de ajutor în locurile inundate. Sub amenințarea morții, acești viteji salvaseră mulți oameni din marele pericol. Veniră până la Rheinsdorf ca să dea o mână de ajutor, căci aflaseră că nu toți părăsiseră acel loc. Afară de cei cinci bărbați, care alcătuiau echipajul bărcii, mai luaseră încă șase persoane, încât barca era aproape plină și se întrebau plini de spaimă dacă scapă luând și pe alții.

Între timp soldații reușiră să ajungă la casa negustorului. Bărbații au dat de înțeles că vor încerca să ajungă de partea cealaltă a clădirii, unde viitura apelor nu era așa de puternică. Acolo era unul din dormitoarele familiei și toți alergară acolo. Au desprins din balamale canatele ferestrei, iar soldații au înfipt două cârlige în parapetul acesteia și au tras barca chiar sub fereastră.

- Câte persoane sunteți? strigă comandantul.
- Patru adulți și trei copii! răspunse negustorul.
 - Doi adulți și copiii, mai mult nu putem lua, barca este deja supra-încărcată, răspunse comandantul. Repede, hotărâți cine vine cu noi; pe ceilalți îi vom lua mai târziu! Dar repede că nu mai e timp de zăbovit! Apa crește tot mai tare!
- Copiii și femeile mai întâi! hotărî domnul Jordan. Karl, tu și cu mi-ne vom rămâne și ne vor lua mai târziu.
 - Nu, nu, strigă doamna Jordan, fără tine nu îndrăznesc să cobor în barcă! Te rog, lasă-mă pe mine aici, te rog...
 - Pentru numele lui Dumnezeu, hotărâți-vă odată! strigară soldații, când o bucată mare dintr-un acoperiș lovi ușor barca. Trebuie să plecăm de aici, altfel nu ajunge nici unul cu bine la țarm!
- Mai întâi soțul, apoi soția, dădu ordin comandantul. Iar apoi cei doi tineri vor coborî și pe copii! Repede!

Domnul Jordan sări în barcă și apoi îi ajută soției să coboare.

- Dar numai cu Gottlieb! striga descurajată doamna Jordan. Dar Christine îi spuse că nu trebuie să-și facă griji că micuțul va fi adus și el, iar ea să se îngrijească de fete să le ajute la coborâre. Fetele au coborât fără să se lovească, apoi Christine alergă la leagănul micuțului Gottlieb și, acoperindu-l cu o pătură, îl aduse la fereastră. Se îngrozi! Barca se depărtase cam doi, trei metri de peretele casei fiind purtată cu putere de valuri. Chiar când Christine alergase la leagăn, Karl fu cuprins de panică și se aruncă în barcă. Fiind acum deplin supraîncărcată, barca începu să se legene așa de puternic, încât soldații de-abia puteau s-o mai țină în echilibru, și astfel a fost dusă departe de casa negustorului.

Îngrozită, Christine privea în urma bărcii care era amenințată să se răstoarne în orice moment. După câteva clipe, dispăru din ochii ei.

Micuțul Gottlieb începu să plângă. „Biet copilăș”, încerca Christine să-l mângâie, în timp ce și ochii ei erau plini de lacrimi, „poate ți-e frig. - Vino și te voi așeza iarăși în pătucul tău cald.” Plecă cu micuțul din camera rece; dar ce priveliște groaznică avea în fața ochilor!

O parte a casei se prăbușise, casa de alături dispăruse, iar prin găurile mari din ziduri se vedea apa. Podeaua camerei și a bucătăriei se lăsase într-o parte și în unele porțiuni căzuse cu totul. La parter apa vuia și arunca într-o parte și alta mobila și toate lucrurile din camere.

Plină de spaimă, Christine își întoarse privirea de la groaznica priveliște și alergă după lemne și alimente, în cazul că trebuia să aștepte mai mult timp întoarcerea bărcii pentru salvarea lor. Nu mai îndrăznea să intre în bucătărie de teamă să nu se prăbușească podeaua. Cu ajutorul

unei mături a reușit să tragă câteva bucăți de lemne și a făcut foc în camera din spate. La căldura camerei, copilașul se simți bine și curând adormi.

„Când se va trezi îi va fi foame”, gândi Christine și alergă înapoi în bucătărie unde cu o seară înainte domnul Jordan pusese un dulăpior cu tot felul de alimente. Dar cum să ajungă acolo? Dulăpiorul era într-o parte a camerei care se lăsase destul de mult. Cu mătura nu avea ce face aici. Îi veni o idee. Aduse o sfoară din pod și legă de ea un cârlig. Cu multă răbdare încerca să arunce cârligul după dulăpior, dar greșea de fiecare dată. La o nouă încercare cârligul se prinse de dulăpior și reuși să-l tragă aproape ca să-l prindă cu mâna. Dar în ultima clipă podeaua se prăbuși și dulăpiorul îi scăpă din mâini.

Îngrozită, Christine privea în adânc unde dulăpiorul dispăru împreună cu podeaua. Ce să facă acum? Deplin descurajată, se întoarse la micuțul Gottlieb care se trezise și aștepta laptele. Ce să-i dea? Cum îl va putea liniști până la întoarcerea bărcii? Și dacă nu se întoarce, ce va face? Ce gând groaznic! Alergă prin camerele, prin care se mai putea umbla fără grijă, să caute ceva de mâncare; poate va găsi o bucățică de prăjitură, un ou, puțin lapte... Găsi o bucată de pâine și puțină șuncă rămasă de seara pe masă; dar ce putea să-i dea micuțului Gottlieb? Cu acel dulăpior pierduse orice speranță.

Până la urmă se ridică și încercă să coboare câteva scări. În mână avea o oală, o umplu cu apă murdară apoi o puse la foc. Ce altceva pu-tea să-i dea de băut? Între timp Gottlieb deveni neliniștit și începu să plângă. După ce apa a fiert, a luat oala jos și cu lingurița i-a dat copilului câteva picături. Flămând, copilul înghiți neobișnuitul lichid. Dar începu din nou să plângă. Christine îl mângâia și îi șoptea cuvinte frumoase, dar copilului îi era foame căci îi lipsea laptele obișnuit. Ea se apropie de fereastră și privi peste ape. Nu se arăta nici o barcă.

Ca printr-o minune, barca supraîncărcată, care luase cu sine și pe familia Jordan, cu toate loviturile primite, ajunse cu bine la mal. După ce ajunse pe pământ, rugăciunea doamnei Jordan a fost: „O, Tată ceresc salvează pe micuțul Gottlieb și pe credincioasa noastră Christine!” Dar barca fusese deja zile de-a rândul folosită și suferise așa de multe lovituri, încât nu mai era posibilă o nouă călătorie. Soldații primiseră, de altfel, un alt ordin pentru o lucrare mare. Pentru o nouă călătorie la cei rămași în casa domnului Jordan nu mai era timp.

Doamnei Jordan i se rupea inima de tristețe. Negustorul și-a condus soția și cele două fiice la casa fratelui său unde au fost primiți cu dragoste. După ce ajunse la țarm, Karl se despărți de familia negustorului și se făcu nevăzut.

După ce domnul Jordan își așază familia, porni să caute un cunoscut barcagiu. Domnul Jordan a insistat să meargă cu alți bărbați curajoși să salveze și pe cei doi care rămăseseră în

casă. Dar omul a refuzat. El spunea că Rinul nu se va mai ridica, cerul se va lumina, iar ce nu s-a prăbușit până acum, va rămâne în picioare și mai departe.

Când domnul Jordan l-a rugat să-l ajute să salveze viața copilului, barcagiul a rămas mai departe nepăsător.

După mai multe încercări nereușite, domnul Jordan se întoarse acasă și încercă să-și liniștească soția care căzuse la pat.

Între timp Christine petrecuse ore groaznice și privea cu spaimă la noaptea care se apropia. Când s-a întunecat, a știut că nu mai era nici o speranță de scăpare. Se îngrijora pentru copil. Singurătatea, larma, frica prăbușirii întregii case n-o nelinișteau așa de mult ca grija pentru micuțul Gottlieb. Spre seară plânse nespuse de tare, iar peste noapte deveni fără putere, încât nu mai putea să bea nici măcar o picătură de apă. Plânsul lui obosit îi străpungea inima, încât ea pierduse orice curaj. Plângând cu amar, s-a rugat lui Dumnezeu pentru ajutor.

În noaptea aceea nu avusese somn. Când se crăpă de ziuă, urcă în pod ca să privească de acolo după ajutor. Era o priveliște groaznică! În lung și în lat nu se vedea altceva decât apă, doar ici-colo se putea zări câte un vârf de pom, un turn de biserică sau un acoperiș înalt.

Apa ducea cu ea tot felul de lucruri: mese, scaune, paturi, coșuri, podele și multe altele. Christine privea dezamăgită peste valuri, când deodată ceva îi atrase atenția: o masă cu picioarele în sus pe care stătea liniștită o pisică. „Tu ți-ai ales un locșor sigur”, gândi Christine. „Masa va fi luată la următorul pod cu alte lucruri și vei scăpa.”

Nu, aici nu era nici o scăpare! Christine alergă la micuțul Gottlieb. Între timp se luminase bine de ziuă. Se sperie când se aplecă peste pătuc și văzu cât de mult se schimbase micuțul. Îngenunchie lângă el și plânse cu suspine: „O, ce să fac, ce pot să fac pentru tine, comoara mea?”

Deodată îi veni un gând. Se ridică repede de pe genunchi. Se gândi să-i facă micuțului o barcă pentru a-l pune în ea - ca și pisica pe care o văzuse plutind pe apă! Cu siguranță vor descoperi copilul și-l vor duce într-un loc sigur! Foarte fericită de ideea ei, luă masa și o întoarse cu picioarele în sus, aduse un coș de rufe din pod, puse coșul pe masă și îl legă bine cu o sfoară de cele patru picioare în așa fel, încât să nu alunece sau să se răstoarne. Cu toate că mâinile îi tremurau, scrisese mare și clar pe un carton:

„Gottlieb Jordan din Rheinsdorf. Fie-vă milă de copil, dați-i ceva de mâncare și duceți-l la negustorul Jordan din Mannheim.”

Acest carton îl prinse bine de coș. Apoi așeză micuțul în coșul pregătit. Îi mai dădu câteva picături de apă pe care micuțul le înghiți într-un plâns aproape stins.

Acum însă, când Christine a vrut să-l scoată pe copilăș cu vaporețul său, parcă nu mai îndrăznește. Se gândea la pericolul la care îl expunea pe micuțul Gottlieb și la răspunderea care și-o lua asupra ei. Nedumerită, îndoielnică, stătea și se gândea. Să renunțe oare la planul ei? Cel puțin mai târziu nu i-ar putea face nimeni reproșuri! Dar oare de frica reproșului să lase pe micuțul Gottlieb să moară? Și nu se părea că orele îi sunt numărate? Cu siguranță, curând va muri de foame!

Cu sufletul plin de spaimă, Christine îngenunchie încă o dată lângă micuț și-L rugă pe Dumnezeu să-i arate ce să facă și să-i dea izbândă în lucrarea de salvare. Atunci îi reveni curajul și încrederea. Își aminti de cuvintele domnului Jordan: „Noi oamenii nu putem face mai mult decât să cercetăm și să reflectăm înaintea lui Dumnezeu și să lucrăm după aceste îndemnuri, iar urmările sunt în mâna Lui.” Mai sărută o dată fața micuțului, apoi ridică masa cu toată puterea ei peste fereastră și o lăsă încet în jos. Mai trebuiau însă vreo două, trei palme până la apă și astfel ea lăsă să cadă masa în apă. În câteva minute masa era în mijlocul valurilor.

Christinei i se rupea inima. Ce făcuse? Cât ar fi dorit să întoarcă totul, dar era prea târziu! Cum a putut ea să încredințeze copilul valurilor sălbatice? Dar se putea vedea cum coșul se legăna ca un leagăn, iar cartonul prins de coș se zărea din depărtare. L-a urmărit cu privirea până nu l-a mai văzut.

Christine se retrase de la fereastră. Acum, când nu mai putea face nimic pentru copil, simțea cât era de obosită. Abia se mai ținea pe picioare. Căzu în patul, în care ultima noapte aproape nu dormise deloc, și închise ochii. Nu mai dorea să vadă acele valuri groaznice. Nu mai dorea să se gândească dacă a lucrat bine sau nu. Totul era în mâna lui Dumnezeu. „Facă-se voia Ta”, spuse ea din adâncul inimii. Christine fu cuprinsă de o mare încredere și în curând adormi adânc, cu toate că vuietul valurilor scutura casa din temelii.

La podul din Mannheim era strânsă în zilele acelea o mulțime de oameni care privea cu uimire la viitura puternică a apei, dar și la muncitorii ocupați cu strângerea lucrurilor.

- Așa de dimineață iarăși la lucru? strigă unul dintre spectatorii de pe pod la bărbații care lucrau din zorii zilei.
- Atât timp cât apa aduce ceva, trebuie să lucrăm și noi, răspunse unul dintre muncitori.
- Cum este nivelul apei față de ieri seară?
- Nu s-a ridicat, dar nici n-a scăzut.
- Ce se vede acolo plutind? întrebă deodată o femeie arătând spre un obiect care se îndrepta spre pod.
- Poartă un steag - poate un semnal de alarmă?

- E o masă răsturnată, zise unul dintre muncitori.

Toate privirile s-au îndreptat spre micul vehicul. Cu prăjini lungi, reușiră să tragă masa la mal.

- Un copil într-un coș! Uitați-vă! Mulți oameni se strânsesă, mirându-se de o astfel de minune.

- Cu adevărat, un copil mic!

- Cu siguranță este mort!

- Dar de unde vine oare?

Repede a fost desfăcută sfoara și coșul a fost pus pe mal. O femeie se apropie și îl luă pe micuț, apoi îl înveli în șalul ei mare de lână.

- Trăiește, spuse ea mulțimii care se adunase. Eu mă pricep la așa ceva. Copilul este pe jumătate mort de foame și de frig, are nevoie de căldură și de mâncare.

Descoperiră pe carton numele micuțului. Numele Jordan avea în orașul Mannheim un răsunet bun și cei mai mulți îl cunoșteau.

- Dați copilul, doamnă, și-l vom duce numaidecât domnului Jordan!

- Bine, bine, oameni buni, dar lăsați-mă pe mine să-l duc! Voi îmi zdrobiți puișorul cu palmele voastre aspre, îl duc eu mai bine acolo. Luați voi masa și coșul! Ce se vor mira când vom ajunge cu un întreg alai!

Și într-adevăr o mulțime de oameni se puse în mișcare spre casa domnului Jordan. În față mergea femeia cu copilul înfășat în șalul de lână. Apoi veneau doi muncitori cu masa, al treilea ducea coșul, al patrulea semnalul de atenționare. Pășeau tot mai repede. Alergând, femeia urcă scările și sună îndelung.

O fată, care slujea în casă, deschise și întrebă mirată:

- Ce doriți?

- Lapte cald pentru micuțul Gottlieb, dar repede că este aproape mort de foame!

Fata zăbovi o clipă, dar privirea femeii cu legătura în brațe o făcu să alerge înapoi în cameră. Împreună cu servitoarea, apărură în cadrul ușii și una din surorile micuțului „Moise”, curioasă să vadă cine îndrăznise să sune așa de îndelung. Copila nu putea să-și vadă frățiorul deoarece era complet învelit în șal, dar deodată văzu pernița cu floricele a lui Gottlieb care era în coș. Se întoarse și strigă cu putere:

- Mamă, a venit frățiorul nostru!

Femeia merse după fetiță și acum era la patul doamnei Jordan.

- Doamnă Jordan, fiul dumneavoastră..., și mai mult nu putu spune văzând marea mirare și bucurie din ochii mamei.

- Este adevărat, este posibil? strigă ea cu îndoială și întinse mâinile și luă copilul în brațele ei.

Aproape nu mai era de recunoscut micul omuleț și doamna Jordan se temea că nu va mai trăi. Îl luă în brațe și-l strânse la piept. Deodată micuțul deschise ochii. Ce fericire pentru mamă când a putut să-și strângă copilașul părăsit la pieptul ei! Ce bucurie! Abia atunci se gândi să întrebe de unde vine copilul și cui trebuie să-i mulțumească pentru salvarea lui.

- Mie nu, răspunse scurt femeia. Poate oamenii care sunt afară știu, și, până să-i spună doamna Jordan un cuvânt de mulțumire, femeia aceea dispăru din casă.

Între timp oamenii cu masa și coșul ajunseră în coridor, unde se strânse toată familia și bărbații povesteau despre salvarea minunată a copilului. Domnul Jordan, care în acel timp era pe drumuri căutând un mijloc de deplasare în satul lui, aflase din toate părțile vestea sosirii micuțului. Alergă acasă. În curte era o mulțime de oameni care îi relatare amănunțit totul cum se petrecuse. Apoi alergă repede în camera soției care îi arătă, cu ochii în lacrimi de bucurie, pe micuțul Gottlieb care, după ce-și liniști foamea, adormise. Pentru părinți era o clipă de nespusă fericire după o așteptare groaznică. Și oamenii care ajutaseră la salvarea copilului s-au bucurat împreună cu ei și au primit mulțumirile familiei negustorului.

Domnul și doamna Jordan se gândeau acum la Christine. De ce încredințase ea oare copilul apei? Ce se întâmplase cu ea? Li se părea că le-ar lipsi unul din proprii lor copii, atât timp cât nu o aveau pe Christine lângă ei. Unde o fi?

Cu siguranță a existat un acut pericol de moarte, altfel ar fi fost imposibil să se despartă de micuțul Gottlieb. Însă ea o fi scăpai de pericol? Sau s-a înecat în valurile de sub dărâmăturile casei?

Bărbații, care aflaseră de salvarea neobișnuită a copilului, au promis că vor merge în aceeași zi la Rheinsdorf. Domnul Jordan dorea să-i însoțească.

Christine se trezi din somnul bun de câteva ore și prima ei privire s-a îndreptat spre apă. Cu bucurie, constată că nivelul apei nu se mai ridicase. Dar de ce nu venea nici o barcă ca s-o salveze? Groaznica posibilitate ca barca cu iubiții ei să nu fi ajuns la țintă o neliniște tot mai mult. Și micuțul copilaș? Din nou o năpădiră îndoieli cu privire la hotărârea ei de a se despărți de micul băiețel. Ce va spune domnul și doamna Jordan dacă îi va întâmpina fără copil?

Auzi deodată plesniturele unei vâsle și strigăte puternice. Alergă la fereastră. Nu departe de casa lor, venea o barcă condusă de țaranul Metz în care era soția și fiul lui. Christine strigă și dădu din mâini ca s-o ia și pe ea. Lucrul acesta nu era așa de ușor. Barca făcută de Metz era greu de condus în direcția dorită. Până la urmă reușiră s-o aducă aproape de una din ferestrele casei domnului Jordan, și astfel Christine izbuti să sară în barcă.

Și-au împărtășit unii altora evenimentele ultimelor zile de groază. La început Christine nu le-a spus nimic despre cele întâmplate cu micuțul Gottlieb. Numai după ce barca ajunsese la mal, le spuse și despre încercarea de salvare a copilului. Toți trei ascultau curioși vorbele ei. Dar când terminase, doamna Metz spuse:

- Așa ceva nu aș fi putut face! Să lași un copil în voia valurilor apei? Mai bine l-aș fi lăsat să adoarmă pentru totdeauna în pătucul lui.
- Așa gândesc și eu, dădu din cap bărbatul. Poate o viață întreagă îți vei face reproșuri..., spuse țăranul, dar amuți după ce privi fața Christinei.

Fata se sperie atât de tare, încât aproape nu mai putea merge. Când se apropiară de oraș, se despărțiră cu un salut scurt. Christine știa unde locuiește fratele domnului Jordan. Cu orice preț trebuia să afle cât mai curând posibil dacă Gottlieb a fost găsit. Aproape de casă se întâlni cu o consăteană, una din mulții refugiați care găsiră în oraș un loc de scăpare. Christine o salută și o întreabă:

- Știi ceva despre domnul Jordan și familia lui?
- Christine, tu? O, aproape nu te recunoșteam! Arăți foarte rău! Ce-i cu tine? Palidă ca peretele, udă, murdară... Copilo, ce s-a întâmplat?
- Trebuie să știu ceva despre domnii mei! Poți să-mi spui sau nu?
- Nu știu nimic mai îndeaproape; erau aproape să se înece și apoi, în ultimul moment au fost salvați. Acum au ajuns cu bine și locuiesc aici în Mannheim la fratele domnului Jordan. Nu ai mai fost ultimele zile pe la ei?
- Nu, dar trebuie să merg repede la ei, îți voi povesti altă dată mai mult - am numai încă o întrebare: Ai auzit ceva despre micuțul Gottlieb?
- Nu, Christine; noi avem necazurile noastre prin care am trecut și nu ne-am mai putut interesa de ceilalți oameni, vaca noastră bună...
- Îmi pare rău, răspunse Christine, căreia îi ardea pământul sub picioare de nerăbdare. Grăbită, o luă la fugă. Cealaltă fată o privi clătinând din cap.

Cu cât se apropia de casa unde locuia domnul Jordan, cu atât îi venea mai greu. Ce va răspunde când va fi întrebată de copil? Ce jale va începe când se va înfățișa în fața lor fără Gottlieb! Acolo era casa. Se îndreptă spre ușă. Stătea și asculta. Auzi deodată râsul celor două fetițe. Tocmai dorea să bată la ușă, când din altă cameră se auzi vocea micuțului. Inima începu să-i bată cu putere. Nu mai era în stare să aștepte nici o clipă și deschise fără a mai bate. Domnul Jordan stătea lângă soția lui care privea cu un zâmbet fericit la micuțul Gottlieb. În grabă Christine intră în cameră și se așeză alături de doamna Jordan și începu să plângă.

Domnul și doamna Jordan aproape nu știau ce să mai spună de bucurie. Prin câte o fi trecut Christine! A trebuit să treacă un timp până când a fost în stare să se liniștească și să-și povestească întâmplările. Christinei i se luă parcă o piatră de pe inimă, când află că felul cum a acționat ea a fost corect, salvând astfel viața lui Gottlieb. Doamna Jordan o strângea mereu în brațe.

- Tu ai salvat viața copilului nostru! Tu ne ești tot atât de dragă ca și unul din copiii noștri!
- Tu ți-ai arătat curajul! Lui Dumnezeu să-I fie aduse mulțumiri că a dat binecuvântare în tot ce-ai făcut! De câtă durere ne-a scăpat El!
- Pentru aceasta doresc să-I mulțumesc toată viața mea, răspunse Christine strălucind de bucurie.
- După cum ne-a spus medicul, băiețelul nu mai rezista mult fără hrană. Era prea slăbit și trebuie să-l îngrijim bine ca să prindă iarăși putere, spuse doamna Jordan.
- O, cât de mult doresc să vă ajut în acest scop, o asigură Christine, abia aștept să-l văd că bea lapte pe săturate!

Micuțul deschise ochii privind-o pe Christine care îl ținea în brațe, apoi zâmbi și adormi din nou într-un somn liniștit.

Christine era fericită. Zilele de groază ale inundațiilor o legaseră intim de familia Jordan și îi conduse pe toți mai aproape de Dumnezeu, a cărui bunătate și ajutor le-au simțit cu toții în astfel de încercări grele.

* * *

“Doamne, Tu ești stânca mea, cetățuia mea, izbăvitorul meu! Dumnezeule, Tu ești stânca mea, în care mă ascund, scutul meu, tăria care mă scapă, și întăritura mea!” (Psalm 18.2)

Calea spre cer

Nici un om din sat nu știa al cui copil era Andresli. Poate era un copil de țigani; poate era al împletitorilor de coșuri, care trecuseră odată prin sat pe vremea înseratului și n-au avut unde să poposească. A doua zi, după ce acești oameni trecuseră prin sat, paracliserul a găsit în fața ușii bisericii o legăturică de haine din care se auzeau țipete. Era după o noapte călduroasă de vară. Paracliserul a dus băiețelul soției lui. Aceasta l-a îngrijit câteva zile cum a putut ea mai bine.

Nu dorea să țină copilul; se simțea prea bătrână pentru acest lucru și astfel comitetul de conducere al satului a trebuit să țină sfat. Deoarece în apropiere nu era nici un orfelinat, s-a convenit ca băiețelul să fie dat pantofarului Andreas pentru că el nu avea copii. Acesta a fost mulțumit, dar și mai mult soția lui care, în taină, de mult își dorise o astfel de făptură mică pe care s-o iubească. Barbara, soția pantofarului, era o femeie liniștită și bună și curând a îndrăgit băiețelul. Ea îl îngrijea bine și, drept răsplată, după câteva săptămâni, băiețelul o privea râzând bucuros. Într-o zi, Barbara s-a îmbrăcat ca de sărbătoare și a mers la primarul satului rugându-l să nu se mai intereseze al cui este copilul, deoarece dorea să fie al ei cu orice preț. Pentru întreținerea lui nu dorea nici un ban. Și așa s-a întâmplat. De acum înainte băiețelul era al familiei pantofarului și i-au dat numele Andresli ca o confirmare că era al lor. Fața doamnei Barbara strălucea de bucurie și deveni mai vioaie. Deseori peste zi, îi arăta soțului micuța făptură gîngășă, spunându-i: Privește, Andreas, cât de drăguț este când râde!" De fiecare dată Andreas privea fericit și nu știa de ce să se bucure mai mult: de strălucirea ochilor soției lui sau de fața drăgălașă a copilului.

Micuțul Andresli deveni un băiețel frumos. „Parcă ar fi un copil de domni" spuneau oamenii. Cîrlionții de culoare castanie îi încadrau fața cu trăsături fine, iar ochii lui mari și negri fermecau pe oricine. Andresli era o bucurie pentru familia pantofarului. Cel mai mult se bucura însă Barbara pentru că Andresli al ei era „învățat", cum se exprima ea deseori. Curând a învățat toate cântecele pe care le cunoștea și cânta așa de frumos, că era o minunăție să stai și să-l asculți.

Seara când era în pat și împreuna mâinile, se ruga astfel: „Mântuitorule drag, rog, fă-mi inima curată și evlavioasă ca să vin la Tine în cer." Apoi punea o mulțime de întrebări: „Mamă, cât de departe este pâna la cer și care este ușa pe care poți intra în cer? Nu-i așa, mamă că atunci când ești în cer, poți veni seara acasă să te culci?" Astfel vorbea micuțul guraliv și la astfel de întrebări mama ajungea de multe ori în încurcătură, căci despre moarte nu dorea să-i spună copilului. Ea îi descria slava cerului și îi povestea de marele Mântuitor care domnește acolo și poate face tot, tot ce vrea El. Astfel Andresli și-a pus de timpuriu încrederea în Isus și avea o dorință fierbinte să-L vadă pe Mântuitorul puternic care poate toate lucrurile. Acum el se ruga mereu pentru o inimă curată și să fie evlavios, așa cum îl învățase mama. Când însă Îl va întâlni odată și Îl va vedea, dorea să-L roage pentru mai multe lucruri. Când îl ruga pe tata să-i cumpere vreo jucărie, el răspundea totdeauna: „Nu pot să-ți cumpăr, noi nu suntem așa de bogați." Mamă, poate Mântuitorul să facă un arc cu săgeți și un căluț de lemn cum sunt în cărțile de desene? Poate El să facă așa ceva? a vrut știe copilul.

- De ce nu ar putea, Andresli? Mântuitorul poate totul, a fost răspunsul.

- Și ploaia, și zăpada, și vântul?

- Desigur, Andresli! Mântuitorul poate totul, totul! Astfel de întrebări și răspunsuri erau dese între cei doi și băiețelul devenea apoi liniștit și privea departe, de parcă ar fi dorit să pătrundă cu privirea prin bolta cea înaltă și albastră.

Astfel stătea într-o seară la fereastră și privea zborul norilor jucăuși. Era primăvară timpurie, când pământul dezmoțit răspândea mirosul său puternic, apăsător. Deodată, după colțul casei, apărut un bărbat cu o înfățișare înspăimântătoare, care se opri în fața copilului speriat.

- Întreabă pe cei din casă dacă au nevoie de coșuri, se răsti cu vocea lui aspră către băiat.

În acel moment, Barbara veni din bucătărie în cameră și i se întâmplă la fel ca băiețelului; nu-și putu reține o spaimă neobișnuită. „Dacă ar fi fost Andreas aici”, a fost primul ei gând. Tocmai astăzi plecase în oraș să cumpere piele.

- Îmi pare rău că nu am nevoie de coșuri, se grăbi să răspundă bărbatului care avea o înfățișare înfricoșătoare, palid la față, cu o barbă lungă și neagră.

- Așa, așa, vă pare rău, doamnă, vorbe ironic bărbatul, dar nu vă pare rău că în pădure săraca mea soție moare de foame pentru că astăzi nu am vândut nimic? La astfel de vorbe, chiar dacă sunau așa de aspru, în inima doamnei Barbara se ivi mila.

- Ascultați, spuse ea, dumneavoastră arătați în așa fel încât, cine vă vede, se teme. Dar, dacă este adevărat ce spuneți despre soție și dacă doriți să vă îngrijiți de ea, înseamnă că nu sunteți așa de rău. Nu am nevoie de nici un coș, dar pot să vă dau un ulcior cu lapte și o pâine proaspătă.

Atunci bărbatul se schimbă la față. În ochii lui apărut o umbră de uimire și buzele îi tremurau ca și când, în loc de o binefacere, i s-ar întâmpla o mare nenorocire. Bunătatea doamnei Barbara părea să l i făcut o deosebită impresie asupra lui. Asprimea dispărut din vocea lui și, după primirea darurilor, răspunsuri aproape deprimat:

- Mii de mulțumiri, doamnă! Dacă toți oamenii ar fi ca dumneavoastră, nu ar mai fi nici unul care să hoinărească și de care să vă fie frică. Sărăcia amară te face rău.

- Sau poate nu, interveni Barbara curajoasă. Eu mă gândesc că sărăcia amară te învață să te rogi. Și acolo unde sărăcia este mai mare. Dumnezeu este mai aproape.

- Aceste cuvinte nu sunt pentru mine, noapte bună, răsună din nou vocea aspră și străinul dispărut în întuneric.

- Mamă, omul acesta este rău, nu-i așa? întrebă micuțul Andresli când se duse la culcare.

- Nu, nu atât de rău, veni răspunsul, e numai trist pentru că nu cunoaște pe Mântuitorul și nu știe calea spre cer.

- O, atunci și eu sunt trist, zise foarte serios micuțul. Nici eu nu știu calea spre cer și ușa pe care se poate intra.

Câteva clipe s-a făcut liniște și Barbara căzu adânc pe gânduri. Ea cunoștea calea care este însuși Mântuitorul. Chiar El a spus: „Eu sunt Calea” și de asemenea „Eu sunt Ușa.”

El S-a dat pe Golgota ca jertfă sfântă a lui Dumnezeu pentru ca, prin sângele Lui, să facă o ispășire și o cale liberă spre slava cerului pentru toți care vin cu păcatele lor la El. Dar cum să-i explice micuțului aceste lucruri ca să înțeleagă? Atunci s-a întors cu gândurile la timpul din tinerețea ei. Și ea crescuse în sărăcie amară. Dar mama ei credincioasă o învățase de mic copil să aștepte totul de la Tatăl ceresc și, când era mai greu, obișnuia să spună: „Copii, calea spre cer duce peste spini și pietre. Bucurați-vă că puteți trece peste ele.” Aceste cuvinte neînțelese atunci nu au fost uitate niciodată de Barbara. Acum la întrebarea copilului își amintise de ele și le rostise fără să vrea. Andresli o privea uimit și dorea să mai pună și alte întrebări dar mama, mângâindu-l pe căpșor, îi spuse:

- Altă dată mă întrebi mai mult; acum trebuie să te culci căci este târziu, noapte bună!

Dar băiețelul numai asta n-ar fi făcut; mai bine s-ar fi gândit la spusele mamei. Dar deodată ochisorii lui se închiseră și adormi.

- Acum pantofii sunt gata; dacă aș avea pe cineva să-i ducă domnului de la castel. Eu mai am așa mult de lucru, zise în ziua următoare Andreas către soția lui care spăla de zor.

Ea privi puțin nedumerită la rufele ei și zise suspinând:

- Și mie îmi merge ca și ție; nu pot să-mi las lucrul.

- Nu ar putea face aceasta Andresli? Este un copil descurcăreț, are aproape șapte ani. Și astăzi după-amiază nu are școală, zise tatăl cu șovăire, gândind că drumul până la castel este necunoscut de băiat și prea lung.

Dar Barbara îl strigă pe Andresli pentru a-l îmbrăca cu pantalonii de sărbătoare. La castel trebuia să apară cât mai frumos îmbrăcat, căci acolo locuia domnul Grosheim, doar cu o femeie care slujea în casă de ani de zile și cu o bucătăreasă ceva mai tânără. Mama nu se îndoia că băiatul n-ar găsi drumul; ei făcuseră cândva o plimbare pe acel drum.

Domnul Grosheim se plimba în căldura soarelui de primăvară prin grădina lui mare și frumoasă. Femeia care îl îngrijea, Eva, îi așeză un fotoliu cu pături și perne într-un loc ferit de vânt. Acolo putea să se odihnească în voie. Dar astăzi dorea să încerce să se plimbe mai mult. Prin iarba verde se vedeau brândușe galbene și violete de primăvară, pe care bătrânul le admira cu bucurie. Iarna ce a trecut a stat mult timp bolnav în pat și a crezut că nu va mai ajunge primăvara. Acum se afla în grădină și era plin de mulțumire.

Deodată auzi trântindu-se ușa de la grădină și pe drumul pietruit văzu venind un băiețel cu pantofii lui. Andresli rămase nedumerit în fața bătrânului și îl privea cu sfială. Domnul de la castel avea părul alb ca zăpada și sub sprâncenele lui albe și bogate străluceau doi ochi priete-noși, încât Andresli îl privi cu încredere. Dar și domnul Grosheim privea mereu în ochii copilului. După ce se priviră o clipă unul pe altul, bătrânul începu să râdă, și apoi începu să râdă și Andresli.

- Aveți o sută de ani? întrebă micuțul foarte încrezător. Părul lui alb îi plăcu foarte mult și îl duse la acest gând. Atunci domnul râse și mai tare.

- Nu, mai este mult până la vârsta asta, răspunse el. Dar se pare că ne simpatizăm unul pe altul, continuă el prietenos. Și acum dă-mi mâna și spune-mi cum te cheamă și ce cauți aici!

- Eu sunt Andresli și am adus pantofii domnului Grosheim. Tata i-a reparat, spuse băiatul.

- Deci așa, micuțule, tu îndeplinești misiunea la timp aducând pantofii. Eu sunt domnul Grosheim. Ți-ar place să povestești cu un astfel de bătrân ca mine?

- Da, răspunse Andresli cam nesigur, căci nu-și putea închipui despre ce ar putea povesti împreună.

Dar domnul spuse mai departe cu o voce liniștită:

- Te bucuri și tu de primăvară și de floricelele care apar în fiecare zi? Dacă ai sta în fața porții cerului ca mine, nu ar trebui să disprețuiești strălucirea pământului, dar, și invers, dacă savurezi strălucirea pământului, nimic nu trebuie să te oprească să mergi pe calea spre cer. Aceste lucruri tu nu le înțelegi, nu-i așa, micuțule, nu știi încă nimic despre ele?

- Ba da, știu despre aceste lucruri; drumul spre cer duce peste spini și pietre, spuse copilul gânditor și cu același ton cum îi spusese mama lui. Numai ușa pe care poți intra în cer nu o știu!

- Ce spui, micuțule, cine te-a învățat așa ceva?

- Mama mea știe calea - și eu o voi găsi odată, pentru că vreau să mă întâlnesc cu Domnul Isus. El poate totul, a venit răspunsul grăbit.

Tot mai mirat, domnul privea fața băiețelului cu ochi strălucitori.

- Cum ai ajuns tu la astfel de gânduri, copilule, de parcă ai avea în urma ta o viață grea? Spune-mi, cum îți imaginezi toate astea?

- Nu-mi imaginez nimic; dar eu trebuie să intru odată în cer și pentru asta trebuie să găsesc calea și ușa. Trebuie să fiu atent unde sunt pietre și spini pe drum. Știți, tata nu-mi poate cumpăra nimic, el este prea sărac, dar mama spune că Domnul Isus poate *totul, totull*

- Așa, așa, și atunci te gândești că, dacă-L vei întâlni, îi vei vorbi despre toate dorințele tale? spuse domnul Grosheim zâmbind; căci el începu să înțeleagă vorbele băiețelului.

- Ce ți-ai dori cel mai mult de la Domnul Isus dacă Îl vei întâlni pe cale? Întrebă el mai departe.
- Un arc cu săgeți și un căluț de lemn iar, când voi fi în cer, doresc să vin seara acasă la culcare.

La aceste cuvinte, bătrânul domn nu spuse nimic. Pe fața lui apăru o umbră de tristețe, apoi mângâie părul băiețelului. O astfel de jucărie își dorise cândva și propriul lui copil care i-a fost smuls dintr-odată din viață. Copilul i se înecase în fântâna castelului. Foarte îndurerată, mama lui îl urmăse murind de un atac de inimă, iar el rămase singur. De aceea părul lui deveni alb ca zăpada, încât copilului i se păru că are o sută de ani. Dar în inima lui primise pacea care este mai presus de orice și această pace îi întinerise inima, încât putea să râdă și să plângă cu alții. Din această inimă plină de pace se înălța acum o rugăciune la Cel care poate totul: „Doamne, te rog, lasă-Te găsit de acest copil și lucrează Tu ca această căutare a lui să fie în direcția adevărată.”

Micuțul Andresli privea mirat la domnul cel bătrân și, văzându-l cu ochii închiși, gândi că vrea să doarmă. I-a întins mâna pentru a-și lua rămas bun. Domnul îi luă mâna în a lui și-i spuse prietenos:

- Mai vino, băiețule! Eu sunt deseori singur; și spune-i mamei tale că este adevărat că drumul spre cer este pietros și cu spini, dar printre ei mai sunt și flori. Și spune-i că ușa cerului se numește „harul lui Dumnezeu.” Te rog să-i spui toate acestea.

Andresli promise că va spune totul mamei, dar a rămas tare uimit când a auzit că ușa cerului are un astfel de nume. - În aceeași seară domnul Grosheim avea de scris o scrisoare care trebuia să ajungă în oraș.

Pe partea cealaltă a grădinii, gardul avea o porțiță pe care se ieșea într-o pășune mare și apoi prin pădure, pe o cale ocolită, se ajungea în sat. Pe această pășune mergea și Andresli, pe o cărare îngustă. Razele calde ale soarelui de primăvară se așterneau liniștite pe iarbă. Vântul liniștit mângâia micile căpșoare ale florilor de mai și se juca cu părul băiatului, care mergea mai departe ocupat cu tot felul de gânduri. Andresli nu observă că la o cotitură la dreapta greșise și, în loc să meargă pe drumul spre casă, apucă pe o altă cărare. O, da, acum observă că picioarele i se loveau de pietrele mari și ascutite de pe cărare! Băiețelul stătu liniștit și cercetă împrejurimile. Oare unde se găsea? Pe aici nu trecuse cu mama! Au! Tocmai atunci un spină îi zgâriase mâna. Desișul era tot mai plin de spini, încât îi închidea trecerea. Printre spini se mai vedea și câte o florică. Respirația aproape i se oprise; unde putea fi decât pe calea spre cer? Drumul era pietros, iar în dreapta și în stânga spini și câte o floare. Era așa cum spusese domnul Grosheim. Sigur, asta e calea! Unde ar fi putut să fie în alt loc? Dacă va înainta mereu,

atunci curând va ajunge la poarta cerului. Îl va întâlni oare și pe Domnul Isus, care este plin de putere și care poate face totul?

Andresli era tot mai neliniștit. Pomii nu mai erau așa de deși și astfel razele soarelui, care apunea, puteau să pătrundă nestingherite printre crengile pomilor. Inima băiatului bătea tot mai tare, cu cât se apropia mai mult de lumină, cu cât urca mai sus. Încă câțiva pași și ajunse într-o pășune înconjurată de pădure. Un căluț încerca să-și astâmpere foamea cu firicelele de iarbă abia răsărite. În mijlocul acestei pășuni se afla o căruță acoperită cu pânză de cort, iar de jur-împrejur erau coșuri de diferite mărimi.

Curios, Andresli se apropie de căruță. Atunci se auzi dinăuntru o femeie plângând. Era atâta durere în vocea ei! Băiețelul ascultă:

- Hinrich, Hinrich - să mori - într-o țară străină - și vina cea mare, vina...

- Liniștește-te, Marie-Lise, răspunse o voce de bărbat. Liniștește te, vina este a mea. Bea din laptele acesta căci este de la o femeie bună.

Andresli urcase pe scara îngustă și privea printr-o deschizătură interiorul acestei căruțe deosebite. Pe un pat curat stătea culcată o tânără femeie. Părul ei închis și des era împletit în două coade și băiețelul vedea cum femeia bolnavă bea lapte din ulciorul albastru, pe care bărbatul i-l ținea la gură. Era ulciorul mamei lui! Atunci bărbosul se întoarse. Cum văzu pe băiat, ochii lui s-au întunecat și cu vorbe aspre a vrut să-l alunge. Dar bolnava nu i-a dat voie.

- Lasă-l, Hinrich, lasă copilul, te rog! - Vino, micuțule, vino! strigă ea cât putu de tare cu vocea ei aproape stinsă, când văzu că băiatul era gata să sară jos de pe scară.

Vocea a răsunat așa de implorator, încât băiatul își luă inima în dinți, pentru că se temea de bărbatul acela, și intră în vârful picioarelor. Atentă, femeia privi fața copilului și clipi din ochi cu mirare.

- Hinrich, uită-te la copil, îi șopti ea neliniștită, nu este ca ai noștri la păr și la ochi? - O, și ultimul meu copil, Hinrich - Dumnezeu ne-a pedepsit pentru vina noastră și ne-a luat pe toți ceilalți!

Și bolnava își acoperi fața cu amândouă mâinile și plânse cu amar. Fața palidă a bărbatului deveni mai întunecată și, cu o privire plină de părere de rău, privea la soția lui.

- Marie-Lise, ascultă-mă, murmură el, este numai vina mea, nu a ta! Tu aveai febră mare și ar fi flămânzit! În marea mea disperare l-am pus în fața ușii bisericii. Sigur l-a găsit cineva, crede-mă! Sărăcia a fost așa de mare și ea te face rău..., dar nu mai putu să-și termine cuvintele. Cum a spus oare femeia care îi dăduse ieri laptele și pâinea? „Unde sărăcia este mai mare, Dumnezeu este mai aproape”; nu, asta nu era pentru el, pe el sărăcia îl făcuse rău!

Nedumerit, Andresli nu înțelegea nimic din toată discuția lor. Privi spre ieșire și mai bine ar fi dispărut de acolo. Dar femeia l-a prins de mână și a început din nou să vorbească:

- Al cui ești tu, băiețelule, și unde vrei să mergi? Te-ai rătăcit prin pădure?

- Nu, nu m-am rătăcit, răspunse Andresli puțin temător. Eu găsisem calea spre cer și deodată m-am trezit aici.

- O, copilule, ce vorbești tu; ce spui tu despre calea spre cer? Da, cine a găsit-o, nu trebuie să întâmpine moartea cu frică! Tu nu știi ce spui, micuțule!

- Ba nu, eu știu de la mama: calea spre cer duce peste spini și pietre, și chiar așa a fost drumul până aici. Numai ușa cerului, care se numește „harul lui Dumnezeu”, nu am văzut-o. Asta o știu de la domnul Grosheim.

Ochii strălucitori ai bolnavei se luminau tot mai tare.

- Harul lui Dumnezeu, harul lui Dumnezeu este oare valabil și pentru mine? O, și eu aș dori să intru pe această ușă! Dar vina cea mare cine mi-o poate lua? Vina mea cea mare...

Cuvintele disperate ale bolnavei îl loveau pe Andresli în inimă. În căpșorul lui se frământau gânduri - trebuie să fie ceva rău cu vina aceea. El ar fi ajutat-o din toată inima pe femeie, dar nu putea; poate mama sau tata Andreas, dar își aminti că și ei erau nesiguri. Dar deodată fața i se luminează, acum știa ceva! Deodată spuse tare și sigur ca să înțeleagă și femeia: „Domnul Isus poate *totul*, totul!”

Suferinda ascultă cu atenție. Da, odată și ea a crezut, dar cu timpul uitase pe Acela care poate totul. Marea greșală și rătăcire aduse și multă vină și păcat. Dar acum nu mai era nici o îndoială. În necazul ei, Cel uitat i-a trimis acest băiețel cu vestea cea minunată. Ușa cerului se numește *harul lui Dumnezeu* și Domnul Isus poate *totul*, *totul*! Dacă El poate totul, atunci poate s-o scape de această vină, dacă ea recunoaște acest lucru și Îl roagă să o ierte.

Ca un copil fericit, împreună deodată mâinile. Ce gândea în inima ei, nu știa nimeni, dar fața ei palidă deveni tot mai liniștită. Ea închise ochii. Era liniște în căruță și acel om cu privirea aspră stătea nemișcat. Oare pornea acel sărman suflet spre casa cerească?

- Acesta este ulciorul mamei Barbara, spuse copilul deodată în liniștea cea mare, arătând spre vasul de lângă patul bolnavei în care mai era lapte. Bărbatul îi aruncă o privire aspră copilului și-l întrebă:

- Tu ești copilul acelei femei bune din sat? Nu trebuie să mergi acasă? Se face noapte!

- Da, trebuie să merg acasă, răspunse băiatul fără frică, recunoscând în el pe bărbatul despre care mama spusese: „Nu este rău, ci numai trist.”

Dar totuși nu-i era totuna când a văzut că ultima lumină abia se mai zărea. Cum oare să mai găsească drumul spre casă în întuneric? Știa că trebuie să meargă acasă și privea cu teamă pomii întunecați. Deodată se simți ridicat ca o pană.

- Te duc eu până acasă, spuse bărbatul cu barbă.

Andresli simți cum este strâns în brațe. Plin de încredere, își lipi fața lui de fața bărbatului cu barbă. Numaidecât s-au văzut primele ferestre luminate ale satului.

- Acum găsești tu drumul. Cu bine, spuse bărbatul și, după ce îl puse jos cu grijă, dispăru iarăși în pădure.

Mama Barbara stătea neliniștită în ușa casei și privea în întunericul nopții, când deodată apăru băiețelul alergând spre ea. Barbara a trebuit să-l certe pentru că a zăbovit așa de mult. Dar când auzi unde a fost Andresli și ce închipuiri răscoliră vorbele ei în căpșorul lui, l-a luat în brațe și, strângându-l la piept, i-a spus:

- Tu nu trebuie să cauți calea spre cer. Mântuitorul tău este Calea. Dăruiește-I inima ta în totul, iubește-L și urmează-L! Atunci totul va fi bine! Cu astfel de gânduri frumoase, băiețelul adormi într-un somn adânc.

O săptămână mai târziu s-a întâmplat ceva deosebit în viața lui Andresli. Poștașul a adus un pachet foarte mare, legat cu un șnur gros. Fruntea poștașului era plină de sudoare, când ajunse la căsuța pantofarului. Trăgându-și respirația, puse pachetul jos și spuse:

- Acesta este pentru Andresli!
- Adevărat? întrebă Barbara și băiatul, care era de față, privea mirat.
- Da, este adevărat! Vine din oraș și este adresat lui Andresli.

Acestuia nu-i venea să creadă până nu a fost desfăcut pachetul și a ieșit la iveală ce era în el. Nu, din oraș nu putea fi, doar nu era nimeni acolo care să-l cunoască pe micuțul Andresli și care să știe ce își dorise el mai mult: cel mai frumos căluț din lume de care atârna un mic și frumos arc cu săgeți. Astfel de lucruri nu se puteau vedea la nici un copil din sat; așa ceva puteai vedea doar în cărțile de desene. De la cine altcineva să fie decât de la Cel care poate totul? Andresli nu a gândit rău, numai că autorul a fost domnul Grosheim.

Mama a fost la fel de mirată ca și băiatul, apoi își aminti de discuția lui Andresli cu domnul Grosheim. Dar pentru că bătrânul domn nu pusese nici un expeditor, ea tăcu și lăsa copilul să se minuneze. Andresli începu iarăși cu întrebările:

- Mamă, spune-mi, Domnul Isus știe totul, chiar dacă nu i-ai spus nimic? Crezi că El știe totul? O privea mirat pe mama și fața îi era îmbujorată de o bucurie mare.
- Desigur, Andresli, răspunse mama. El nu numai că *poate* totul, dar El și *știe* totul.

Aceste vorbe i-au dat iarăși de gândit lui Andresli. Seara, pe când se afla în cămăruța lui, el s-a rugat: „Doamne Isuse, căluțul și arcul cu săgeți sunt foarte frumoase și eu sunt bucuros căci Tu poți totul și știi totul.”

- Barbara, fă-mi un ceai, spuse Andreas soției sale în următoarea zi, după acest eveniment. Nu mă simt prea bine, o dată am călduri apoi mă ia cu friguri. Oare voi răci?

- Tu vei primi gripă, spuse Barbara îngrijorată și puse repede ceainicul la foc. Voi face un ceai de soc amestecat cu tei; acesta te va liniști.

Dar nu ajutase, deoarece nu era o simplă răceală. În noaptea aceea Andreas începu să se plângă de dureri mari în corp. În următoarea dimineață veni bătrânul doctor. Acesta își șterse îndelung ochelarii, ceea ce era un semn că nu-i plăcea starea bolnavului.

- Doamnă, va fi un timp greu pentru dumneavoastră, spuse el cu tristețe. Are febră tifoidă.

Doctorul avusese dreptate. Cât își dădea ea silința, nu putea să-l scape de febră. Febra deveni stăpână peste Andreas. În a noua zi mai avea o ultimă scâteie de putere de viață. O privi lung pe soția lui și îi întinse mâna. El nu vorbise niciodată prea multe despre viața lui spirituală, dar acum spuse încet: „Sângele lui Hristos și dreptatea Lui sunt podoaba și haina mea de onoare; cu acestea voi sta în fața lui Dumnezeu când voi intra în cer.”

Seara adormi pentru totdeauna.

Acum Barbara era mereu tristă și abia răspundea la întrebările copilului. Ochii ei blânzi priveau deseori în gol și, tot ce trebuia tăcut, făcea mecanic. După înmormântare nu se schimbase deloc și lui Andresli aproape îi era teamă de ea. Șovăind, se apropia de mama Barbara, când ședea indiferentă la fereastră, și o privea. Ar fi dorit așa de mult să-i vorbească! Ce să-i spună oare ca să-l asculte? Atunci își aminti de ceva. Foarte încet îi mângâie mâna.

- Mamă - ascultă - domnul de la castel a spus că sunt și flori - știi, pe calea spre cer. Tu mi-ai spus că sunt numai pietre și spini. Și eu mai știu ceva: știu cum se numește ușa cerului; ea se numește harul lui Dumnezeu. Domnul Grosheim mi-a zis să-ți spun. Nu-i așa, că tata a intrat pe această ușă în cer? O, mamă, dar nu plânge așa tare, nu plânge, se tânguia băiatul dezamăgit încercând să-i șteargă lacrimile cu batista.

Da, ea plângea! Ce bine îi făcu faptul că putu să plângă! Ciudata stare o părăsi și deodată ridică copilul în brațe și îl sărută. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, căci îi rămase copilul în suferința ei. Și el era ca o floare pe drumul plin de spini și pietre, iar soțul ei era în Paradis la Mântuitorul său. Ce bucuroasă a fost că a putut spune: - Da, Andresli, tata a intrat pe această ușă în cer!

Dispăruse ce o apăsă cel mai greu. Își reveni pe deplin din durerea ei când află ce se întâmplase în sat. Din câte se știa, așa ceva nu s-a întâmplat până atunci. Șase cazuri mortale

avea să anunțe bătrânul Friedemann. Toți muriseră de aceeași boală ca și Andreas. Când după câteva zile mai muriseră alți trei, Barbara întrebă:

- Ce-i asta, domnule Friedemann?
- Eu cred că este o judecată a lui Dumnezeu din cauză că oamenii sunt tare răi. Alții spun că niște oameni străini ar fi adus boala asta, cei care au stat în pădure dar acum au dispărut.
- Nu este oare o vorbă rea, cea cu judecata lui Dumnezeu, domnule Friedemann? se adresa Barbara sfioasă.

Dar omul cel bătrân ridică din umeri fără a da un răspuns. După ce o salută, plecă spre altă casă. Era ultimul său drum, căci după scurt timp se îmbolnăvi și el de aceeași boală și a fost înmormântat în aceeași zi cu Eva, îngrijitoarea domnului Grosheim. Acum se părea că înspăimântătoarea domnie a morții se terminase. În urmă rămăneau răni dureroase și inimi singuratice.

A fost o vară foarte călduroasă, apoi a venit toamna cu frunzele ei multicolore care cădeau la pământ. Micuțul Andresli din căsuța pantofarului veni bine dispus și fluierând din bucătărie în cameră.

- Mamă, am o scrisoare pentru tine; poștașul mi-a dat-o mie, și privea curios la mama care deschidea scrisoarea.

Ea citea, citea, dar nu spunea nimic. Și iarăși citea și privea îngândurată la strada de curând spălată de ploaie. Abia după ce băiețelul o trase nerăbdător de mânecă, îl privi și îl întrebă:

- Ce părere ai, să ne mutăm la castelul domnului Grosheim, tu și eu? Tu știi că bătrâna Eva nu mai este în viață și el are nevoie de cineva care să-l îngrijească, și pe tine te iubește. Ai dori să facem acest lucru?

Dacă ar dori băiatul? În castel, la domnul cel prietenos - o, în casa cea frumoasă și în grădină mama se va putea înviora iarăși!

- Plecăm azi? întrebă grăbit, încât Barbara zâmbi. Și lucrurile le lăsăm aici? Dar căluțul și arcul cu săgeți le luăm cu noi? Vreau să le împachetez numaidecât și, preocupat, alerga dintr-un colț într-altul,

- Nu, nu mergem astăzi, se împotrivi Barbara, dar dacă vrea Dumnezeu vom merge în curând. Lucrurile tale le poți lua cu tine; ce se va întâmpla cu celelalte, vom vedea.

Când văzu bucuria băiatului, înțelese că trebuie să împlinească rugămintea domnului de la castel și să ia locul îngrijitoarei lui. Apoi, în ultima vreme, o neliniște și gândul întreținerii lor. Cel mai mult se bucura băiatul. I se părea că este deja ajuns acasă și nu ar fi dorit să locuiască în altă parte decât la castel. El se potrivea cu toată ființa sa noului mediu, încât Barbara a trebuit să-și amintească unele vorbe ale oamenilor: „Andresli arată ca un copil de domni.”

Bătrânul domn Grosheim îl îndrăgea mult pe Andresli și se hotărî să îngrijească de pregătirea copilului ca și când ar fi al său. Așa începu pentru cei trei o viață nouă. Pentru că se orientau după cuvintele Domnului Isus de a se iubi unii pe alții, viața lor era frumoasă și binecuvântată.

Fiecare avea pe calea sa spre cer florile lui deosebite la care priveau cu admirație. În mod deosebit Barbara admira câte flori erau pentru ea. Își amintea de bunul ei soț și aștepta cu răbdare o zi a revederii. Acel timp al așteptării însă dorea să-l folosească slujind celor care au rămas în viață.

Așa trecură trei ani liniștiți. Se făcuse iarăși iarnă. Fulgi mari se așezau pe pomi și curând se formase un covor alb peste grădini și cărări.

Pe drumul spre castel venea alergând Andresli. Fața îi era aprinsă de mânie. Nici nu-și luă timp să-și curețe zăpada de pe cizme. Alergă mai întâi la bucătărie ca să o găsească pe mama lui. Ea nu era acolo, numai Lisette stătea lângă sobă și pregătea mâncarea. Oare să fie mama în camera unchiului Grosheim? Bătu la ușă puțin cam tare și nu așteptă să fie invitat. Ajuns în cameră, aruncă nervos căciula pe masă. Domnul Grosheim a trebuit să-și ia ochelarii pentru a vedea mai bine ce se întâmplă.

- Oh, unchiule Grosheim - oh, ei spun, ei spun - toți spun - oh, sigur nu este adevărat - și Andresli începu să plângă în hohote și nu putu vorbi mai departe.

Atunci, bătrânul cu părul alb, care ședea în fotoliu la geam, îl trase pe băiat lângă el și îl strânse la pieptul lui. Sigur cineva l-a supărat, căci băiatul nu era plângăreț din fire. Așa îi găsi Barbara pe cei doi și speriată rămase pe loc. Dar domnul Grosheim îi făcu semn că nu poate să fie ceva rău.

- Spune Andresli, ce spun ei despre tine; ce te întristează așa de mult? întrebă domnul prietenos.

Băiatul, cu ochii plini de lacrimi, se uită la el și apoi la mama lui care încă stătea nemișcată. Nu era obișnuită să-i facă așa ceva.

- Ei spun - că eu nu sunt al mamei - că aș fi un copil de țigani și că aș fi fost găsit - părinții mei adevărați ar fi niște zdrențăroși, spuse el cu greutate.

Cei doi se priviră. „Ce facem acum?” Întrebarea era în privirea mamei. Atunci Barbara veni mai aproape și îl cuprinse în brațe pe sărmanul ei băiat.

- Așa ceva spun ei? Nu, nu, tu ești al meu; lasă-i să vorbească ce doresc.

Dar bătrânul se gândi în sinea lui: „Andresli ar putea să afle totuși adevărul și poate ar fi mai bine să-l știe acum.” Și cu o privire de rugămintă către Barbara, continuă calm:

- Ascultă, Andresli, ascultă liniștit. Este adevărat că ai fost găsit ca mic copil în fața ușii bisericii. Cine a fost cel care te-a pus acolo, nu știe nimeni din sat. Deci nimeni nu poate spune

că ai fi un copil de țigani. Atunci mama Barbara și tata Andreas te-au luat la ei. Dacă cineva spune că părinții tăi au fost niște zdrențăroși, tu nu trebuie să-i crezi. Cu siguranță ei au fost nefericiți și triști și cine știe dacă n-au făcut-o împinși de greutate. Și nu se știe până la urmă dacă nu au avut de suferit pentru ce au făcut, an după an. Andresli, Dumnezeu din cer îi iubește pe toți oamenii, chiar și pe cei care te-au părăsit cândva. Și pe cei care El îi iubește, tu crezi că poți să-i disprețuiești? Ce ar spune atunci Dumnezeu către tine? Oare ar spune El ca Andresli să iubească numai pe cei care sunt buni? - Andresli, oameni zdrențăroși nu există. Pentru aceia, căroră oamenii le spun astfel, a venit Mântuitorul și se îngrijește într-un chip deosebit de ei și vrea să-i mântuiască. Tu poți fii bucuros că Domnul s-a îngrijit de tine în felul acesta. Acum bucură-te că ai pe mama Barbara și că noi suntem împreună. Când te vor mai necăji, atunci să începi să râzi și vei vedea că în curând vor înceta să mai spună astfel de cuvinte. Acum știi totul și e în ordine.

Băiatul râse printre lacrimi și o îmbrățișă pe mama, apoi deveni iar serios, căci deodată îi apărură în fața ochilor amintiri într-o claritate deosebită. Pierdut pe gânduri cum stătea, deodată zise:

- Mamă, mai știi că ai spus odată că drumul spre cer merge peste spini și pietre? Unchiule Grosheim, pot să povestesc și eu ceva? îl rugă emoționat Andresli.

- Desigur, a venit răspunsul prietenos, numai să spui tot ce ai pe suflet.

Băiatul merse cu gândul înapoi la acea după-amiază însorită de primăvară, cu puțin timp înainte de nenorocirea aceea din sat. Atunci l-a întâlnit pentru prima dată pe domnul Grosheim și a vorbit cu el despre calea spre cer și despre ușa cerului care avea pentru el un nume deosebit. La întoarcere spre casă greșise drumul cel bun și ajunsese în pădure. Își amintea atât de bine, de parcă s-ar fi întâmplat ieri, cum femeia bolnavă din căruță, în dureri, amintea mereu de o vină mare. La fel de bine își amintea cum bărbatul încerca s-o consoleze, omul care părea atât de rău, dar vorbea atât de blând cu ea: „Tu aveai febră și nu puteai să-l hrănești pe micuț; *atunci l-am pus în fața ușii bisericii...*” Oare a fost el, Andresli, micuțul a cărui mamă avea febră? Să fi fost aceea mama lui care părea atât de frumoasă, cum nu gândea că mai poate să fie vreo ființă mai gingașă? Și avea dorința să intre pe ușa cerului... Oare o fi intrat? Apoi omul acela care l-a purtat cu atâta grijă, omul acela care nu era rău, ci numai trist pentru că nu găsisese calea spre cer!

- Mamă - mai știi - i-ai dat un ulcior cu lapte, încheie Andresli.

Barbara tresări din toate încheieturile la auzirea celor povestite de băiat, încât a trebuit să se așeze. Și domnul Grosheim asculta tot mai atent și dădea din când în când din cap în semn că înțelegea toate lucrurile. După toate cele povestite de băiat, nu puteau să fie oameni obișnuiți.

Poate că au trăit și zile mai bune. Dar cine erau ei și de ce călătoreau ca și când nu aveau o patrie? Dacă au fost părinții legitimi ai lui Andresli, nu era întru-totul exclus. Atunci domnul cel bătrân îl mângâie pe băiat pe obrajii lui îmbujorați:

- Poate să fie și poate să nu fie adevărat. Andresli, ceea ce nu știm sigur, nu trebuie să ne neliniștească. Dumnezeu știe unde se află ei și veghează asupra lor. Aceasta ne este de ajuns deocamdată. Acum vreau să punem totul la o parte și să fim iarăși veseli!

Barbara și Andresli au fost întru totul de acord. Totuși băiatul nu se putea liniști. Seara, când se făcu liniște, a început să cerceteze tot ce trăise și simțise în după-amiaza acelei zile. Acum putea să-și dea seama ce înseamnă spinii și pietrele pe calea spre cer și că ea nu se găsește prin pădure cum s-a gândit până acum.

Din ziua aceea s-a comportat față de copii cum îi spusese bătrânul de la castel. Și, într-adevăr, a fost de folos. Toate batjocurile colegilor de școală își pierdeau tăria. Și pentru că Andresli era mereu frumos îmbrăcat „de parcă ar fi fost un copil de domni”, vântul s-a întors dintr-o dată în cealaltă direcție. „Cu siguranță e un fiu de conte furat - se poate vedea bine”, așa se vorbea între copii și până la urmă pentru ei a devenit o onoare să se joace cu el. Dar părerea copiilor nu este alta, decât cea a oamenilor: astăzi se ceartă și mâine se laudă și câteodată amândouă pe nedrept.

Iarăși au trecut câțiva ani. În castel era liniște căci Andresli nu mai era acolo. Bătrânul realizează ceea ce își propusese: să îngrijească de Andresli ca de propriul său copil. Încă din timpul școlii l-a instruit în tot felul de discipline care nu se învățau la sate. De timpuriu a încercat să-l introducă în secretul limbilor vechi, căci bătrânul însuși dobândise în tinerețe o instruire renumită. Descurcărețul băiat nu-i făcuse învățătorului nici o greutate, ci învăța cu râvnă, încât bătrânului îi făcea o mare bucurie. Mai târziu Andresli a trebuit să meargă la oraș pentru studii. „Andresli de la castel va deveni un învățat”, spuneau oamenii din sat cu mare respect. Dar nimeni nu știa ce va deveni. Numai la castel s-a vorbit odată, într-o vacanță, despre aceste lucruri. Băiatul, de acum devenit un tânăr în puterea cuvântului, prinse într-o zi mâini-le tremurânde ale bătrânului domn și zise:

- Unchiule Grosheim, eu doresc să devin un slujitor al Mântuitorului meu.

Bătrânul îl privi cercetându-l. Apoi tânărul a început să-i vorbească despre ceea ce-l preocupa de mai multă vreme. După ce, prin harul lui Dumnezeu, a venit prin credință la Domnul Isus, s-a născut în el dorința de a sluji în totul Domnului ceresc ca sol al mântuirii în Hristos. Pe lângă aceasta dorea să se îngrijească de copiii săraci, orfani care stăteau fără ajutor și fără nădejde, suferind în trup și în suflet. Câți nu cresc fără a cunoaște adevărata cale și ușa pe care se intră în cer! - Cum se vor rezolva lucrurile ca această dorință să devină realitate?

Atunci bătrânului domn începură să-i curgă lacrimile pe barba albă ca zăpada și, încercând să se abțină, se întoarse spre Barbara și zise:

- Ce facem, Barbara, dacă băiatul are o astfel de dorință?

Barbara nu știa ce să facă, să râdă sau să plângă de bucurie. Și fiindcă ea nu putea răspunde, domnul Grosheim spuse mișcat:

- Eu mă gândesc să încredințăm hotărârea băiatului mai întâi de toate Domnului nostru din cer. El vrea să ne vină în ajutor cu sfaturile Lui. Noi doi ne vom ruga pentru Andresli și el va face la fel!

Venise iarăși primăvara, când sosi la castel o scrisoare plină de recunoștință către cei iubiți de acolo. Andresli reușise la ultimul examen și acum își anunța sosirea acasă.

În grădina, pe care grădinarul din sat o puse în ordine, apăruseră primele brândușe care sorbeau însetate lumina soarelui de primăvară. Peste ușa cea grea a castelului era prinsă o cunună din verdeață în care erau puse floricele galbene și narcise albe. În bucătărie, Lisette era ocupată să pregătească cozonaci gustoși, în timp ce Barbara mergea dintr-o cameră în alta pentru a pune peste tot buchete cu verdeață proaspătă. Dar i se părea că nu arată totul destul de sărbătoresc. În părul ei apăruseră destule fire argintii, dar ochii ei priveau bucuroși și întineriți, încât oricine putea vedea că așteaptă ceva deosebit. Domnul Grosheim se plimba iarăși cu bastonul prin frumoasa lui grădină și se bucura de primele flori. Plin de nerăbdare, privea mereu spre poarta de fier așteptând să se deschidă dintr-un moment în altul. A trecut atât timp de când băiețelul cu cărlionți a venit din sat la el! Cât de mult savurase primăvara aceea cu inima plină de mulțumire, dar privind mereu la primăvara veșnică din cer care va sosi curând! Dar calea spre cer fusese așa de lungă, cum nu s-a putut gândi atunci când zăpada era deja pe fruntea lui. Inima lui era plină de nerăbdare, tânără și primitoare, în stare de orice bucurie.

Se auzi portița. Cu pașii săi repezi, Andresli venea pe cărare și într-o clipă cei doi au fost unul în brațele celuilalt.

- Fiul meu, băiatul meu, spuse domnul copleșit de această mare bucurie, vino repede la mama Barbara!

- Da, la mama - o, dragii mei, bine v-am găsit!

Tânărul luă de braț pe bătrânul domn și porniră încet amândoi, intrând pe ușa împodobită cu o cunună din verdeață. Acolo se salutară din nou, iar Barbara nu putea decât să-l mângâie pe părul castaniu de parcă ar fi fost tot micuțul Andresli. Ieșind din bucătărie, Lisette îl salută cu bucurie:

- Un bun venit tânărului domn căruia cred că-i vor place cozonacii mei, ca întotdeauna!

- De lucrul acesta sunt sigur; bine te-am găsit, Lisette, răspunse Andresli bucurat. Așa cozonaci buni ca ai tăi nu sunt în tot orașul!

După câteva zile se auzi că bătrânul predicator al satului ar fi bolnav și astfel creștinii s-au văzut nevoiți să se adreseze tânărului de la castel pentru a ține predica. Andresli se bucură de acest lucru cu toate că îl cuprinseseră emoțiile. Se puse de multe ori pe genunchi, căci știa că fără conducerea și binecuvântarea Domnului orice efort era fără rezultat.

Sosi duminica și veniră mulți să asculte predica, unii din curiozitate, iar cei mai mulți mulțumiți să asculte vestirea Cuvântului lui Dumnezeu printr-un tânăr. Nu mai era nici un loc liber, dar din toate părțile se vedeau oameni îmbrăcați de sărbătoare grăbindu-se spre biserică.

La urmă veni un om cu haine prăfuite, pășind obosit. Se vedea că venea de departe. În ochii lui se citea deznădejdea și cu siguranță era flămând căci întrebă, cu scurt timp înainte de a intra acolo, unde poate găsi ceva de mâncare. Dar a fost invitat și la această predică. A căutat să intre neobservat de nimeni și ocupă un loc mai în spate. Acolo, în colțișorul său ascuns, se simțea mai în siguranță. Nimeni nu privea la el, toți erau uimiți de cele ce auzeau de la tânărul predicator. Acestui străin totul i se părea ciudat. Cât timp trecuse de când nu mai ascultase Cuvântul lui Dumnezeu, nu ascuns într-un colț, ci în primele bănci printre alți tineri! Deodată i se păru că o vede pe Marie-Lise într-un rând de bănci din față, unde stăteau fetele. Străinul nu auzea ce spunea predicatorul ascultătorilor; amintirile îl preocupau atât de mult, încât toate gândurile sale erau cuprinse de ele.

Nu ascultase ce se vorbise despre vinovăția omului față de Dumnezeu și de judecata veșnică și nici despre dragostea lui Dumnezeu și mântuirea veșnică. Urechea lui rămase închisă la cuvântul despre cruce și împăcare veșnică. El nu-și dădea seama că toate îndemnurile se adresează și lui.

Deodată i se opri respirația. Ce cuvinte erau acelea care ajunseră la urechea lui? Ce le spunea tânărul ascultătorilor? Peste mulțime răsunară cuvintele: „Drumul spre cer duce peste spini și pietre.” Aceste cuvinte lovira inima lui. Ochii străinului din spatele sălii rămaseră pironiți asupra predicatorului care acum explica pe înțelesul tuturor. Toți cei care doresc să meargă pe calea îngustă, picioarele lor se vor lovi de spini și pietre. Spinii și pietrele sunt uneori nevoi, sărăcie, jale, dureri și uneori chiar păcate care trebuie recunoscute. Toate acestea fac să dispară bucuria. Dar voia Domnului este să mergem bucuroși pe calc și de aceea, în marca Sa dragoste, a lăsat ca multe floricele să înflorească printre spini. Să nu trecem nemulțumitori sau chiar să le călcăm în picioare, ci să le îngrijim ca oricine să se bucure de ele. Să avem curajul de-a merge mai departe căci în față stă ușa cerului. „Pentru voi, care treceți obosiți și descurajați pe cale, ușa cerului stă deschisă prin harul lui Dumnezeu. Și Acela care a deschis această ușă este

Unul care are toată puterea, care poate totul: Domnul Isus. Pe El să-L urmați! Primiți-L ca îndrumător și El vă va ajuta și când spinii și pietrele devin tot mai multe..."

Se vedea bine că cel care vestea aceste lucruri era tare bucuros și avea o mare dorință să spună și altora ceea ce lui îi era așa de prețios.

Mulți dintre ascultători își puseseră în gând ca la terminarea predicii să discute despre cele ce au auzit. Acum mergea fiecare singur spre casă, căci ceva îi împingea să se cerceteze pe ce cale umblă și dacă erau pe adevărata cale care duce spre ușa cerului. Numai câțiva bărbați, foști colegi de-ai lui Andresli, vorbeau între ei:

- Cine ar fi crezut că Andresli poate așa ceva!

Un țăran care mergea după ei a intrat în discuție:

- Mult mai important e faptul că are singurul lucru de care este nevoie.

Unii dintre ascultători, care veniseră de prin satele apropiate și aveau de făcut un drum lung, intrară în marca casă de oaspeți a satului pentru ca, după un vechi obicei, fiecare să mănânce o supă caldă. Ceva mai în spate ședea străinul în hainele lui prăfuite și privea nedumerit la farfuria lui fără să mănânce, ca și când i-ar fi dispărut cu totul foamea. Cei ce intraseră nu l-au observat și s-au așezat nepăsători la locurile lor. Numai că de data aceasta erau mai liniștiți ca de obicei. Bucătăreasa prietenoasă privea la toți cum își mâncau liniștiți supa lor ca și când gânduri grele îi apăsau. Tocmai voia să-i întrebe ce se întâmplase, când bătrânul țăran Bach spuse cu voce tare:

- Eu spun că trebuie să ținem ochii pe el, nimeni nu știe de unde vine! Și dacă predicatorul nostru nu va mai fi, trebuie să-l aducem pe acest tânăr la noi, chiar dacă trebuie să mergem după el o sută de ore pe jos!

- Da, da, țăranul Bach are dreptate, începu un altul. El este al nostru căci a fost găsit ca un copil părăsit în fața ușii bisericii și a crescut la noi. Putem fi mândri de acest lucru!

- Nu v-am spus eu, încă pe vremea când era doar un copil și nimeni nu știa al cui este, că arată ca un copil de domni? Iar acum a și ajuns un domn pe dinafară ca și pe dinăuntru, interveni un al treilea în vorbă.

Străinul, care stătea în spatele sălii, ascultase totul și pe fața lui se vedea că știe despre cine este vorba. Deodată se ridică. Palid și tremurând deschise gura ca și când ar fi vrut să întrebe ceva. Dar înainte de a spune un cuvânt, căzu leșinând pe scaunul lui. Oamenii se ridicară înspăimântați. Atunci bucătăreasa spuse:

- Duceți-l în camera de alături pe pat, e un sărman flămând; eu mă voi ocupa să-și revină.

Așa se făcu. Omul cu ochii închiși, palid, respira foarte greu.

La castel cei trei stăteau fericiți în jurul mesei, în timp ce Lisette servea cina. Deodată se auzi clopoțelul de la ușă sunând puternic. De la casa de oaspeți venise un slujitor cu rugămintea ca tânărul domn să meargă neapărat până acolo. Un om străin, muribund se afla în camera bucătăresei și dorea să vorbească cu predicatorul. Doctorul l-a văzut și a spus că omul suferă cu inima și nu ar fi nimic de făcut pentru însănătoșirea lui. Nu era timp de gândire și nu după mult timp Andresli era la patul străinului ținându-i mâna lui rece în a lui. Două perechi de ochi se întâlneau într-o întrebare mută. Bucătăreasa închise încet ușa și îi lăsă pe cei doi singuri. Urmară ore mișcătoare pentru cei doi. Cuvintele bolnavului erau la început fără înțeles, apoi din ce în ce mai clare. Se adresa tânărului mereu cu „tu” ca și când ar fi vorbit copilului său.

- Nu știi că în ceasul morții soției mele tu ai fost la noi în pădure? Ea te-a văzut dar nu știa cine ești. Dar s-a bucurat și spunea mereu și foarte încet: „Eu intru pe ușa cerului; ea se numește *harul lui Dumnezeu*.” Așa a murit. Astăzi ai amintit iarăși cuvântul acela și de calea spre cer - și astăzi eu te-am găsit - o, copilul meu, iartă-mă, iartă-mă...

Pe fața tânărului, care sta surprins lângă pat, curgeau lacrimile și tot mai mult mângâia mâinile reci ale sărmanului care îl privea îngrijorat.

- Tată - tată - și mișcat, Andresli căzu jos lângă pat.

Atunci bolnavul spuse mai departe:

- Spune, băiatule, spune - poate unul ca mine - atât de rău, atât de ruinat - poate un astfel de om să intre pe ușa cerului și Mântuitorul tău puternic, cum ai spus - este și pentru mine?

- Da, da - tată, și pentru tine! Prinde-i numai mâna plină de har!

- Atunci este bine - slavă lui Dumnezeu!

Și deodată, ca și când istovirea l-ar fi părăsit, bolnavul se mai ridică o dată.

- Ascultă - băiatul meu - ascultă, trebuie să știi cine am fost eu. Cel mai frumos ținut și cea mai frumoasă casă țărănească a fost patria mea. Acum nu știu ce s-a ales de ea, dacă este părăsită sau locuită de străini. În mine locuiau două naturi, una puternică și neastâmpărată iar cealaltă liniștită, moștenită de la mama mea. Dar cea neastâmpărată a fost mai tare. Și mama ta a fost liniștită și era singura fiică a învățătorului. Și pentru că era așa de bună, am dorit să fie a mea. Cât a fost de cuminte și ascultătoare, totuși și-a părăsit mama și tata și a venit cu mine, împotriva voinței părintești. Nici eu nu știu de ce. Eu am dorit să merg la oraș și să nu pierd nimic de la viață. Ea venise cu mine, liniștita Marie-Lise și acasă ni s-a interzis să ne întoarcem. Curând nu am mai avut nimic, nici casă și nici un nume bun. Atunci am plecat mai departe căutând fericirea în partea de sud. Dar eu nu învățasem nici o meserie care ne-ar fi ajutat să ne câștigăm pâinea zilnică. Mă pricepeam să fac coșuri care le făceam și acasă pentru nevoile gospodărești. Un slujitor din casa noastră mă învățase să le fac pe când eram copil.

Astfel am devenit călători, apăsați de boală, necaz, sărăcie și vinovăție. Și la vina cea mare numai eu am fost vinovat. - Mama ta a murit. Ea spera să găsească o urmă despre tine; așa am venit în părțile astea. Apoi ea a murit și am îngropat-o în pădure sub brazi. Apoi eu nu te-am mai căutat, ci am fugit de mine însumi și de necazul meu și de Dumnezeu tot mai departe, spre sud. Abia acum știu cât de aproape ai fost de noi. Băiatul meu, la ultima suferință, Dumnezeu s-a folosit de tine ca s-o ia de mână pe mama ta și s-o îndrume pe calea cerului! Și astăzi ești mare și o faci la fel cu mine.

- Cum s-a întâmplat, tată, că tocmai astăzi să ajungi aici în sat? Întrebă tânărul cu voce tremurătoare și încercă să-l îmbărbăteze, văzând cum corpul său a fost cuprins de tremurături.

- Cum s-a întâmplat, nu știu, spuse suspinând și, respirând greu, bolnavul continuă: După o așa lungă rătăcire am vrut să mă întorc acasă ca fiul pierdut. Așa a trebuit să fie, Mântuitorul, despre care tu vorbești, m-a condus la tine, băiatule! Locul nu-l mai cunoșteam căci a fost noapte atunci. Acum totul este bine, acum pot să mă odihnesc...

Niciodată în viața lui Andresli n-a uitat acele ore triste și totuși fericite; doar dimineața s-a întors la castel.

La dorința lui, tatăl a fost îngropat în cimitirul satului, iar pe piatra de mormânt se putea citi: „Isus primește pe păcătoși - și pe mine m-a primit.”

Afară de cei din castel, nimeni nu știa cine se află sub pământul rece. Nu trebuia să se mai dea naștere la tot felul de vorbe din partea oamenilor. Următorul care a fost pus alături de el a fost bătrânul domn de la castel, care așteptase atât de mult în fața ușii cerești.

Iar Andresli? Ce s-a întâmplat cu el? El are de lucru de dimineața până seara și câteodată și noaptea. După multe săptămâni de lucru la ziduri, castelul deveni o casă prietenoasă pentru copii. În bucătăria cea mare, Lisette, plină de energie, face mâncare pentru mulți. Dacă vine un străin pe lângă castel,și întreabă cine locuiește acolo - căci în grădină domnește o mare veselie - răspunsul este “Acesta este noul nostru orfelinat pentru băieți și fete”.

* * *

Căutați pe Somnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L, câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu obosește iertând. (Isaia 55.

6-7)

Încrede-te în DOMNUL din toata inima ta... Recunoaște-L în toate căile tale, și îți va netezi cărările. (Proverbe 3.5-6)

Prietenul nostru Robert

Noi, trei surioare, aveam un prieten, pe care-l iubeam mult. Era o prietenie deosebită; dar ea a ținut și după ce nu ne-am mai cățărat în copaci după cuiburi de păsări și nu ne-am mai descălțat de pantofi pentru a intra în râu să prindem raci sau în eleșteu după salamandre.

Prietenul nostru se numea Robert și era fiul unui zilier. El nu era prea cuminte, căci bătrânul învățător rupea multe nuiiele pe fundul pantalonilor lui peticiți. Unde era vorba de vreo bătaie, era și Robert prezent; tot ceea ce nu avea voie să facă, îl atrăgea. Astfel și-a cumpărat un pistol ca al polițistului satului. Acesta l-a mustrat deoarece purtarea de arme și trageri neautorizate erau interzise în cadrul hotarelor satului. Pistolul a avut un sfârșit groaznic; tatăl lui Robert l-a spart în bucăți cu o piatră, după ce fiul său se împușcase în picior. De fapt dorise să împuște un sobolan gras, care privea mirat din canalul de scurgere; dar el a greșit ținta.

Faptele rele ale prietenului nostru ni se păreau fapte vitejești și acestea făceau să crească mai mult admirația și atașamentul nostru față de el. Fugeam după el ca niște cățeluși și acest lucru îl măgulea pe Robert.

Robert era cu câțiva ani mai mare decât noi. Era înalt și puternic, avea păr negru și ochi întunecoși. Dar nouă ne era drag; mai ales sora mea de șapte ani, Tamara, îl simpatiza mult; nouă ne era totdeauna teamă când el intra în conflict cu vreo autoritate publică. Când se întâmpla așa ceva, Robert stătea cuminte pe sofa. Atunci Tamara, miloasă, se așeza lângă el pe sofa și îi amintea de multele reușite ale bătailor lui, care au trecut fără să fie pedepsit, până când Robert se consola cu gândul și începea să se laude cu ceea ce avea să facă...

Câteodată se urca cu noi în turnul bisericii pentru a vizita bufnițele sau ne arăta un cuib cu păsărele, căroră însă nu le făcea nici un rău, căci era un mare prieten al păsărilor.

- Vino, Anne, spuse el surorii mele mai mici, ridicând-o sus pentru a privi în interiorul cuibului construit cu măiestrie.

- Robert, ce puternic ești! spuse Tamara cu respect. Știi ceva, când vei fi mare, am să mă căsătoresc cu tine!

- Nu! Eu, eu sunt doar cea mai mare!

- Robert, nu-i așa că eu! se ruga Anne.

- Vă iau pe toate trei, promitea el mărinimos și râdea.

Atunci eram din nou mulțumite.

Câteodată aveam și o „influență de îmbunătățire” asupra lui și îl rețineam de la bătaii: de exemplu când a vrut să spargă geamul de la bucătăria învățătorului sau când a vrut să demonteze căruciorul calfei de fierar. Eram mândre când el asculta de noi. Da, puternicul

Robert, de care se temeau toți băieții, se lăsa învârtit de noi trei fete! Ne era groază când tata ne dojenea din cauza băiatului sau când mama ne întreba:

- Fetelor, ce găsiți la acest băiat?
- Mamă, el este așa de puternic!
- Și știi, el a spus că nu poate fi totdeauna cuminte.

Iar Anne spuse încet:

- El face tot ce vrem noi și, când va fi mare și va merge la fabrică, se va căsători cu noi.
- Cu toate trei? întreba mama și râdea.
- Da, cu toate trei, dădeam noi din cap și o priveam fericite.

Preferința noastră pentru Robert a fost însă într-o zi justificată și acum, când chiar tata îl laudă pe prietenul nostru, Tamara nu mai poate de bucurie.

Vreau să vă povestesc cum Robert al nostru a ajuns să fie cinstit și de alți oameni din sat.

La marginea satului nostru se întindea o pădure deasă de brad și în spatele pădurii era o carieră de piatră din care pietrarii ciopleau bucăți mari de piatră, pe care apoi le prelucrau cu dalta în frumoase blocuri dreptunghiulare. Apoi le transportau în oraș, unde se construiau clădiri mărețe. În această carieră era și o căsuță de lemn, în care lucrătorii își depozitau uneltele, hrana și praful de pucioasă și unde puteau să se odihnească la amiază.

În vecinătatea noastră locuia un băiat care se numea Fred. El avea și frați mai mici, și frați mai mari și era tocmai la vârsta când oamenii din sat le spuneau băieților „ștregari.” Acest Fred a ajuns odată în căsuța de lemn, căci unchiul său lucra în carieră ca pietrar. Pe când micuțul scotocea printre tot felul de obiecte, sticle goale, unelte și haine, descoperi o cutie plină cu praf de pucioasă. Ochii băiatului străluceau. Privi în jur și, când observă că e singur, își umplu cele două buzunare cu praf de pucioasă și, cu fața roșie de entuziasm, dar fluierând nepăsător, trecu printre oamenii care lucrau și se îndreptă spre pădure.

Sus, în pădure îl întâlniră pietenii lui care se jucau de-a hoții. De aceea făceau o larmă groaznică.

Fred îi întrerupse din joc.

- Am ceva! se laudă el și își ținea mâinile peste buzunare, ca și cum ar fi ascuns aur.
- Ce poate să fie, mormăi fiul măcelarului.
- Am praf de pucioasă! triumfă Fred.
- Praful de pucioasă? - De unde? strigară băieții emoționați și se înghesuiră în jurul lui Fred.

Acesta ridică din umeri, căci nu dorea să răspundă la întrebările lor, și scoase un pumn plin cu praf de pucioasă.

- Să facem un vulcan, propuse Bert.

- Asta e periculos! avertiză fiul măcelarului.
- Ți-e frică? întrebă Karl.
- Prostii, eu și frica - dar este interzis!
- Ah - interzis! Construim o bombă!
- Nu, ne jucăm de-a revoluția! strigă Sepp.
- Nu, hotărî Fred, căci praful îi aparținea lui, în primul rând să facem un vulcan și pe urmă, cu restul - vedem noi atunci!

Se furișară toți în pădure pentru a nu fi văzuți. În mijlocul pădurii era o poiană mică acoperită cu mușchi și înconjurată de brazi înalți. Aici începură să construiască din pământ o movilă; în vârf scobiră o gaură și Fred puse o parte din praf.

- Cine dă foc? întrebă Bert, care ținea în mână două chibrituri. Nici unul nu îndrăznea să facă acest lucru.

- În sfârșit se hotărî Fred; ceilalți băieți se dădură deoparte. El aprinse un chibrit, apoi îl ținu deasupra prafului.

Mirosul de sulf îi intră lui Fred în nas; sus, pe un brad stătea un pițigoi și cânta. Toți își țineau respirația. Mica flacără ajunsese la praful de pucioasă - o coloană de flăcări a țâșnit în sus; în același timp a răsunat un țipăt strident și, până să-și dea copiii seama despre ce e vorba, l-au văzut pe Fred stând în flăcări. Scânteile au ajuns la praful de pucioasă din buzunarele lui și astfel a început să ardă.

Strigând, băieții alergau speriați. Numai fiul măcelarului rămase.

- Tăvălește-te pe jos, tăvălește-te! strigă el și îi dădu un ghiont lui Fred care căzu jos. Apoi începu să rupă mușchi și îl aruncă pe băiat, care se tăvălea pe jos de durere și de frică de moarte, pentru a stinge flăcările care cuprinseseră hainele de pe el. În sfârșit Franz reuși să-i rupă zdrențele arse și să stingă focul. Fred stătea culcat la pământ și se tânguia. Corpul îi era acoperit de arsuri, încât nu simțea frigul; hainele lui nu erau decât o grămadă de zdrențe carbonizate, afumate. Încurcat, Franz privea în jur; apoi își dezbracă jacheta și o puse pe Fred.

- Hai să mergem acasă!

- O, au, au! se văita Fred, o să mor, toate mă dor așa de tare!

Franz îl duse până acasă, furișându-se prin spatele caselor și șurilor. Pe pragul casei părintești, Fred își pierdu cunoștința și căzu chiar la picioarele mamei lui, care tocmai ieșea pe ușă cu căldarea cu rule.

Apoi urmară zile grele, foarte grele. Băieții satului treceau unul pe lângă altul și nu îndrăzneau să se privească; căci pentru ei se apropia pedeapsa.

- Vă învăț eu minte să vă jucați cu praf, o să vă învăț eu! spunea bătrânul învățător, răsuflând greu, și băieții se lăsau bătuiți, gândeau la Fred și nu murmurau deloc. Numai Franz a fost cruțat, mai ales că avea și el câteva arsuri dureroase la mâini.

Frații cei mari și cei mici ai nefericitului plecau capul, dar se simțeau totuși importanți. Când noi îi întrebam de bolnav, făceau fețe posomorâte și adăgau de fiecare dată: „Suntem bucuroși că nu am fost acolo.” Femeile din vecinătate spuneau că Fred va muri.

Să moară? Într-o seară stăteam liniștite și priveam cu groază spre casa vecinilor. Acolo, sus la mansardă, stătea Fred și trebuia să moară. Femeile, care luau apă de la fântâna satului, vorbeau despre acest lucru și își ștergeau ochii cu colțurile șorțurilor.

Robert venea de la gară cu o mulțime de muncitori; căci el mergea deja de două luni la fabrică și câștiga bani, ceea ce ne impresiona deosebit de mult. Noi îl așteptam în fiecare seară pe la această vreme sub nukul cel mare de la fântână și apoi îi povesteam întâmplările de peste

- O, Robert, strigă Tamara când prietenul nostru se apropie, gândește, ei spun că Fred va muri!

- Da, am spus eu, are o arsură foarte mare care nu vrea să se vindece!

Anne privea descurajată cu ochii ei mari și negri spre Robert, ca și cum el ar fi putut să-l vindece. Toți îl iubeau pe Fred, și desigur și Robert.

Sus, la mansarda spre care priveam sfioase, era medicul. Acesta era un om înalt și slab și avea o barbă rară și ochi ageri. Făcu o față serioasă, când îl consultă pe Fred; arăta atât de neliniștit, încât mama lui Fred începu să plângă.

Dacă unul din frați ar vrea să se lase operată de la el o bucată de piele pentru a fi pusă peste rană, poate s-ar vindeca, spuse în sfârșit medicul; cu un transplant de piele ar putea fi salvat băiatul; dar, desigur, nu este nici unul...

Mama se uită în jur la fiii ei, dar cei mai mari priveau în jos, iar cei mici priveau plini de spaimă.

- Operăm cu un cuțit ascuțit și subțire, spuse medicul, încurajându-i, nu doare aproape deloc.

- Eu trebuie să..., mormăi cel mai mare dintre frați și se strecură afară; în grabă îl urmă și al doilea. Cei mici începură să plângă; le era frică de cuțit.

- Nu aș putea eu...? îl rugă mama.

Medicul o privi și dădu din cap dezaprobat.

Frații au venit la noi în curte și ne-au povestit ce le spusese medicul.

- Să te lași să-ți jupoaie pielea ca la un iepure! strigă Karl, cel mai mare.

- Da, se cerea prea mult, asta vedeam și noi.

- Cu un cuțit ascuțit! adăugă Heiner. El era alb ca varul, căci nu putea vedea sânge și nici să audă de așa ceva.

Ochii Tamarei străluceau. Ei îi plăceau poveștile înfiorătoare și faptele vitejești, iar cea mică își astupă urechile ca să nu audă. Robert respira greu și își trecu de câteva ori cu mâna peste fruntea înfierbântată. Apoi se ridică și trecu îngândurat strada. Noi nu i-am dat importanță și întrebam într-una pe băieți dacă nu va fi dureroasă operația și dacă va încerca vreunul să-l scape pe Fred de la moarte.

De la casa vecină veni în grabă micuțul Franz și strigă încă de departe:

- Robert se lasă operat pentru Fred al nostru!

Atunci toți au amuțit, iar noi, fetele, am început să plângem. Clopotele bisericii bătură, și băieții plecară acasă. Se întuneca și noi tot mai stăteam și șopteam între noi cu glasuri înecate de lacrimi.

- Robert al nostru! plângea Tamara.

Apoi veni mama și își luă în casă cei trei copii triști și îi mângâie. Tamara povestea, iar cea mică își ascunse capul în rochia mamei; acest lucru îl făcea totdeauna când se temea.

Trecură câteva zile. Nu aveam voie să mergem la Robert, căci era în pat. Femeile povesteau la fântână că Fred se va face iarăși sănătos și că Robert e un adevărat băiat, de la care nimeni nu se așteptase la o asemenea faptă.

Noi numărăm zilele care le mai aveam de așteptat până când vom putea merge la Robert, iar dimineața, când ne trezeam, el era primul nostru gând. Strângeam pentru el mere și portocale, tot ce primeam noi; la fel și prăjiturile le împachetam și le păstram pentru Robert.

În sfârșit, sâmbăta, tata spuse:

- Acum puteți merge..., și am alergat cât am putut de repede la el.

Lucrurile păstrate pentru Robert le-am împachetat în coșulețele noastre și nu după mult timp am fost în fața casei lui.

Anne deschise ușa camerei. Am intrat înăuntru încet, șovăind. Robert stătea pe sofa, acolo unde de atâtea ori l-am consolât după vreo pedeapsă, și ne zâmbea. La început am stat timide la ușă. Prietenul nostru era așa de schimbat; ne părea străin. Fața lui, roșie de altfel, era palidă, dar ochii lui au strălucit când ne-a văzut. Brațul îi era bandajat. Pe masă se afla un îmbelșugat dejun cu pâine cu unt, carne și lapte.

Toate acestea le-a primit de la părinții lui Fred, spuse mama lui Robert privindu-l cu mândrie, nu mai știu ce să-i dea de bucurie.

- Robert, te-a durut?

- Nu ți-a fost frică?

- Te mai doare?

- O, Robert, sunt așa de fericită!

Astfel vorbeam toate în același timp. Apoi am despachetat tot ceea ce am adus și ne-am așezat lângă el. Eu cred că nu am fost niciodată așa de fericite ca în acea zi în camera aceea afumată și joasă.

Aceasta este o poveste adevărată. Robert este încă prietenul nostru cel mai bun, chiar dacă lucrează de dimineața până seara la fabrică și nu îl vedem așa de des. Tamara s-a făcut mare între timp și învață franceza. De căsătorie nu mai este acum vorba între noi. Cred că Robert se gândește la Agnes, sora lui Franz, care lucrează de asemenea în oraș. Când se ivește vreo ocazie, trebuie să vorbesc acest lucru cu Robert - sigur, mie îmi va spune...

Da, Robert a fost altruist! El și-a dat o parte din el, în dureri, pentru a salva viața micului Fred.

Și Mântuitorul meu, Domnul meu Isus Hristos, nu a dat El mult mai mult? Nu S-a dat El pe Sine însuși de bunăvoie? Și cât a suferit El!

Această întâmplare cu Robert mi-a dat prilejul să gândesc la lucrarea Mântuitorului meu, să mă ocup cu El și cu dragostea Lui minunată și să-L primesc pe El ca Mântuitor personal. El S-a dat pentru mine la moarte!

Pot să-L mulțumesc îndeajuns?

“Iată Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude ci-neva glasul Meu și des-chide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.” (Apocalipsa 3.20)

Aceste cuvinte ale Domnului ISUS HRISTOS sunt și pentru tine cititorule! El dorește să-ți dăruiască viața veșnică și să aibă o legătură personală și permanentă cu tine.

Dorești și tu acest lucru?

Care e ținta, drumului tau?

Care e tinta vieții tale?

Aceste întrebări le adresează Dumnezeu fiecărui om în parte, deci și ție. Pe lângă Cuvântul Său, El folosește împrejurările vieții tale, grijile și teama ta de viitor pentru a trezi conștiința ta. Dumnezeu îți pune mereu în față dragostea Sa, care L-a condus la jertfirea Fiului Său.

Astăzi Dumnezeu te cheamă, dar nu te obligă. El nu îți impune dragostea Sa; atunci n-ar mai fi dragoste. Dar gândește-te: chemarea lui Dumnezeu va avea odată un sfârșit.

Acest sfârșit poate să fie cât de curând. De aceea primește astăzi această ofertă: Vino cu păcatele tale la Domnul Isus Hristos și crede în El ca Mântuitor al tău personal!

Isus Hristos spune: EU SUNT CALEA, ADEVARUL ȘI VIAȚA. NIMENI NU VINE LA TATĂL DECÂT PRIN MINE. Crede aceste cuvinte și vei avea o țintă sigură!

Dragi cititori!

Viața noastră poate fi comparată cu o călătorie făcută cu trenul. În mare viteză traversând orașe și câmpii, călătorul vede defilând prin fața ochilor peisaje vesele sau locuri austere. Lui nu-i este cu puțință să se oprească în primele, nici să le evite pe celelalte. Poduri și tunele, cotituri și rampe, semnale și macazuri se succed fără zăbavă până la destinație.

Noi suntem în marea călătorie a vieții! Poate că am trecut peste un tunel întunecos: un doliu, un accident, o boală, o decepție. Trenul își încetinește cursa, apoi încercarea fiind trecută își reia mersul normal. Regăsim zile însorite, livezi înverzite, dar, fără înștiințare, șirul vagoanelor se poate opri, pentru a coborâ din trenul vieții călătorii sosiți la destinație. Pe bună dreptate, Iov spunea: „Zilele mele zboară mai iuți decât suveica țesătorului... viața mea este doar o suflare... Ochiul care mă privește nu mă va mai privi... Nu se va mai întoarce în casa lui și nu-și va mai cunoaște locul în care locuia" (7.6-10).

În toate zilele și de mai multe ori pe zi, acest tren se oprește și, de voie, de nevoie, mulțimi de călători coboară. Care sunt bagajele lor? Ei au lăsat în tren avere, situații, relații, cunoștințe. Dar rămâne asupra lor povara păcatelor de care vor răspunde în fața lui Dumnezeu, dacă n-au fost eliberați prin credința în Isus, Mântuitorul care a murit pe cruce. Biblia arată calea care trebuie urmată pentru ca ultima călătorie să nu fie o plecare spre necunoscut, ci o întâlnire fericită cu însuși Dumnezeu. Această cale este ISUS HRISTOS. „În nimeni Altul nu este mântuire; căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți" (Faptele Apostolilor 4.12).